

**Informacja o działalności
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Krakowie
w 2011 r.**

Kraków, 2012 r.

Spis treści

A. Działalność pozaorzecznicza Sądu.....	5
B. Działalność orzecznicza Sądu.....	13
I. Wpływ i załatwienia spraw	13
II. Postępowanie mediacyjne	19
III. Postępowanie uproszczone	19
IV. Prawo pomocy	20
V. Uchybienia w działalności organów administracji publicznej.....	28
VI. Wybrane zagadnienia orzecznicze.....	30
1. Wydział I.....	30
2. Wydział II.....	37
3. Wydział III.....	61
C. Wykres.....	68

Informacja o działalności
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie
w 2011 r.

W 2011 roku zakres właściwości miejscowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie określony był przepisami § 1 pkt 5 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości /Dz. U. 72 poz. 652/ w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 sierpnia 2004 r. /DZ.U. 187 poz. 1927/, oraz art. 13 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. nr 153 poz. 1270 z późn. zm./.

Zgodnie z tymi regulacjami WSA w Krakowie rozpatrywał sprawy z zakresu działania organów administracji publicznej mających siedzibę na obszarze województwa małopolskiego.

Sąd w Krakowie – stosownie do Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie przekazania rozpoznawania innym wojewódzkim sądom administracyjnym niektórych spraw z zakresu działania Kierownika Urzędu Do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych /Dz. U. 72 poz. 653/ rozpatrywał również sprawy dotyczące działania tego organu, a wszczynane przez osoby zamieszkałe na terenie województwa małopolskiego.

Od 10 października 2008 r., zgodnie z Rozporządzeniem Prezydenta RP z dnia 28 sierpnia 2008 r. w sprawie przekazania rozpoznawania innym wojewódzkim sądom administracyjnym niektórych spraw z zakresu działania ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Dz. U. Nr 163, poz. 1016), Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie rozpoznaje sprawy z zakresu objętego w/w rozporządzeniem inicjowane przez skarżących mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w województwie małopolskim.

Ponadto Sąd na podstawie Rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 18 kwietnia

2011 roku w sprawie przekazania rozpoznawania innym wojewódzkim sądom administracyjnym niektórych spraw z zakresu działania Głównego Inspektora Transportu Drogowego (Dz. U. nr 89, poz. 506), rozpoznaje sprawy dotyczące nałożenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 92 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, wnoszone przez podmioty zamieszkałe lub mające swoją siedzibę na terenie województwa małopolskiego.

Pod koniec 2011r. w WSA w Krakowie zatrudnionych było 39 sędziów przy liczbie etatów orzeczniczych wynoszącej 41. Liczba orzekających sędziów zmalała w porównaniu z 2010 r. o 1 osobę. Na koniec 2011 r. pozostawała w toku procedura obsadzania dwóch wolnych etatów sędziowskich.

W 2011 r. nominację na stanowisko sędziego NSA otrzymała Pani sędzia Anna Dumas, dotychczas zatrudniona w WSA w Krakowie, która następnie została przeniesiona do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Nie zmieniła się w stosunku do 2010 r. ilość zatrudnionych w sądzie urzędników i innych pracowników: na koniec 2011 r. wynosiła 115 osób.

Sędziowie Kazimierz Bandarzewski, Krystyna Daniel, Dorota Dąbek, Wojciech Jakimowicz, Mariusz Kotulski, Elżbieta Kremer, Jan Zimmermann są jednocześnie pracownikami naukowo-dydaktycznymi Uniwersytetu Jagiellońskiego.

A. Działalność pozaorzecznicza Sądu.

I. Współpraca zagraniczna Sądu

W marcu 2011 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie gościł Prezesa Trybunału Administracyjnego Austrii – Pana Prof. dr hab. Clemensa Jablonera.

W dniu 9 marca br. na spotkaniu z sędziami orzekającymi w WSA w Krakowie przedstawione zostały informacje o zasadach i funkcjonowaniu sądownictwa administracyjnego w Polsce i w Austrii.

W WSA w Krakowie przebywali także Sędziowie z Sądu Metropolitalnego w Budapeszcie w ramach nawiązanej współpracy z tym sądem.

II. Szkolenia i konferencje sędziów

We wrześniu 2011r. w Muszynie-Złockie odbyła się zorganizowana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie konferencja wyjazdowa dla sędziów tego Sądu.

Uczestnicy konferencji wysłuchali wykładów o różnorodnej tematyce min.: czas w prawie administracyjnym, wybrane zagadnienia dostępu do informacji publicznej, sądowa kontrola redystrybucji środków unijnych, procedury uchwalania planów miejscowych, przegląd orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w zakresie podatków dochodowych.

W czasie konferencji omówione zostały także problemy o charakterze organizacyjnym dotyczące np. informacji sądowej, wyników lustracji spraw ponadrocznych.

Ponadto Sędziowie i pracownicy uczestniczyli w szkoleniach organizowanych przez inne Sądy i instytucje. I tak:

1. W konferencji zorganizowanej przez WSA w Opolu w dniach 16-18 maja 2011 r. Pałac Izbicko k/Opola uczestniczyli: Sędzia WSA Renata Czeluśniak, Sędzia WSA Dorota Dąbek, Sędzia NSA Joanna Tuszyńska oraz Sędzia NSA Andrzej Irla. Przedmiotem konferencji było orzecznictwo sądów

administracyjnych oraz nowelizacja Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

2. W Konferencji organizowanej przez WSA w Warszawie i Izbę Ogólno-Administracyjną NSA w dniach 17-18 maja 2011 r., poświęconej problematyce prawnej ochrony zabytków, uczestniczył p. Sędzia WSA Mariusz Kotulski,
3. W Konferencji pt. „Dzień Ochrony Praw Podatnika” organizowanej przez Centrum Dokumentacji i Studiów Podatkowych oraz Krajową Radę Doradców Podatkowych w dniu 18 maja 2011 r. w Warszawie uczestniczyli: p. Sędzia WSA Urszula Zięba, p. Sędzia WSA Stanisław Grzeszek.
4. W Konferencji pt. „Sędziowskie prawotwórstwo – teoria a praktyka” organizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA w dniu 24 maja 2011 r. uczestniczyli: Prezes WSA w Krakowie Andrzej Irla, p. Sędzia WSA Krystyna Daniel, p. Sędzia WSA Wojciech Jakimowicz, p. Sędzia WSA Dorota Dąbek,
5. W dniach 25-27 maja 2011 r. w Luksemburgu w Konferencji sędziów krajów członkowskich UE poświęconej orzecznictwu Trybunału Sprawiedliwości UE, uczestniczyła sędzia Ewa Michna,
6. W dniach 5-8 września 2011 r. w Konferencji szkoleniowej w Międzyzdrojach organizowanej przez WSA w Szczecinie i Izbę Finansową NSA – uczestniczyła p. Sędzia WSA Beata Cieloch,
7. W dniach 7-14 października 2011 r. we Florencji, w Konferencji pt. „Prawo europejskie” zorganizowanej przez Zrzeszenie Prawników Polskich uczestniczyli sędziowie: Beata Cieloch, Inga Gołowska, Bożenna Blitek, Krystyna Daniel, Halina Jakubiec, Barbara Pasternak, Paweł Dąbek, Dorota Dąbek, Krystyna Kutzner.
8. W Konferencji organizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA pt. „Wybrane problemy wykładni prawa” w dniu 21 listopada 2011 r. w Warszawie uczestniczyli: Prezes WSA w Krakowie Andrzej Irla, p. Sędzia WSA Dorota Dąbek, p. Sędzia WSA Elżbieta Kremer,
9. W Konferencji organizowanej w dniu 23 listopada 2011 r. w Łodzi przez Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Łódzkiego dotyczącej problematyki legislacji administracyjnej uczestniczył p. Sędzia WSA Mariusz Kotulski,
10. W Konferencji w dniach 6-7 grudnia 2011 r. w Wildze k/ Warszawy organizowanej przez WSA w Warszawie pt. „Zasady tworzenia planu

miejscowego i ich naruszenie w sądowej praktyce orzeczniczej” uczestniczył p. Sędzia WSA Mariusz Kotulski.

11. W międzynarodowej konferencji dotyczącej zagadnień ochrony jednostki w procesie cywilnym, zorganizowanej w Krakowie w dniu 9 grudnia 2011 r. uczestniczył Sędzia NSA Andrzej Irla.

III. Szkolenia pracowników:

1. W szkoleniu asystentów organizowanym przez NSA a odbywającym się w WSA w Kielcach, zakończonym pozytywnie zdaniem egzaminem w kwietniu 2011 r., uczestniczyło 12 asystentów sędziów.
2. W szkoleniu w dniu 21 marca 2011 r. w WSA w Kielcach dotyczącym kontroli zarządczej oraz zarządzania ryzykiem w instytucjach wymiaru sprawiedliwości uczestniczyli: Dyrektor Sądu Franciszek Bieniek, Cecylia Marzec – Główny Księgowy, Dorota Frejek- Kierownik Wydziału Informacji Sądowej, Danuta Powroźnik – Kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego.
3. W szkoleniu w dniu 23 lutego 2011 r. pt. „Klasyfikacja wydatków strukturalnych i sprawozdanie Rb-WS” uczestniczyły: Cecylia Marzec – Główny Księgowy, Danuta Powroźnik – Kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego.
4. W szkoleniu w dniu 20 kwietnia 2011 r. pt. „Ochrona danych osobowych” uczestniczyła Joanna Kłos – Starszy Specjalista ds. Osobowych.
5. W seminarium w dniu 29 marca 2011 r. pt. „Nowa Instrukcja Kancelaryjna i Archiwa zakładowe w warunkach dokumentacji elektronicznej” uczestniczyły: p. Marta Pawlik – Starszy Sekretarz Sądowy i p. Joanna Kłos – Starszy Specjalista ds. Osobowych.
6. W dniach 13-16 kwietnia 2011 r. we Wrocławiu odbyła się VIII Ogólnopolska Konferencja dot. „Archiwizacji w jednostkach wymiaru sprawiedliwości” – uczestniczyła p. Katarzyna Nusbaumer – pracownik Archiwum Sądu.
7. W dniu 20 kwietnia 2011 r. w siedzibie NSA odbyła się narada dot. zagadnień informatycznych w sądownictwie administracyjnym uczestniczył: p. Piotr Rynduch – Administrator systemu informatycznego.
8. W dniach 19-20 maja 2011 r. w Rawie Mazowieckiej w Konferencji szkoleniowej dla referendarzy organizowanej przez WSA w Warszawie, uczestniczyli-referendarze: Agnieszka Góra, Monika Rudzka, Grzegorz Karcz, Michał Śmiałowski,
9. W dniu 26 maja 2011 r. w warsztatach szkoleniowych dotyczących praktycznego wykorzystania systemu Archiwum w pracy przy komputerze uczestniczyły pracownice archiwum Sądu: p Katarzyna Nusbaumer i p. Magdalena Wentrys.

10. W dniu 31 maja 2011 r. w siedzibie NSA odbyła się prezentacja dotycząca programu „Archiwum ISA”, uczestniczyła p. Katarzyna Nusbaumer – pracownik Archiwum Sądu.
11. W dniu 6 lipca 2011 r. w szkoleniu pt. „Nowa Instrukcja Kancelaryjna 2011-archiwizowanie dokumentów na podstawie instrukcji kancelaryjnej” uczestniczyli: pracownicy Archiwum – p. Katarzyna Nusbaumer i p. Magdalena Wentrys oraz pracownik Wydziału Informacji Sądowej – Cezary Świdnicki.
12. W dniu 30 sierpnia 2011 r. w Warszawie odbyła się LII edycja seminarium w cyklu „Informatyka w administracji – Elektroniczne tworzenie i ogłaszanie aktów prawa miejscowego”. Udział w niej wzięli pracownicy Wydziału Informacji Sądowej – Tomasz Ochoński i Cezary Świdnicki.
13. W dniu 9 września 2011 r. w szkoleniu pt. „Kierowanie Zespołem Pracowniczym” uczestniczył: Cezary Świdnicki – Zastępca Kierownika Sekretariatu Wydz. Informacji Sądowej.
14. W dniu 23 września 2011 r. w szkoleniu dotyczącym Zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w 2011 r., zasad tworzenia i dysponowania funduszem uczestniczyła Danuta Powroźnik – Kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego.
15. W dniach 3 października do 15 listopada 2011 r. w cyklu szkoleniowym pt. „Kurs Archiwisty I stopnia” uczestniczyła p. Magdalena Wentrys pracownik Archiwum.
16. W dniu 12 października 2011 r. w naradzie w NSA dotyczącej Ochrony informacji niejawnych uczestniczyli: p. Joanna Kłos - Pełnomocnik ds. ochrony informacji niejawnych i p. Władysław Harendarz – Kierownik Kancelarii Spraw niejawnych.
17. W dniach 12-14 października 2010 r. w Serocku w Seminarium kierowników sekretariatów wydziałów sądów administracyjnych dotyczącym zmian w zasadach biurowości, uczestniczyły: p. Małgorzata Konopka – Kierownik Sekretariatu Wydz. I, p. Wiesława Boroń – Kierownik Sekretariatu Wydz. II, p. Joanna Tkaczyk – Kierownik Sekretariatu Wydz. III, p. Dorota Frejek – Kierownik Sekretariatu Wydz. IV – Informacji Sądowej,
18. W dniu 1 grudnia 2011 r. w szkoleniu w siedzibie NSA dotyczącym zakończenia etapu wdrożenia systemu informatycznego „Archiwum-ISA”

uczestniczyły pracownice archiwum Sądu: p. Katarzyna Nusbaumer i p. Magdalena Wentrys.

19. W dniach 5-9 grudnia 2011 r. w szkoleniu w Karpaczu dotyczącym wdrażania Systemu Windows 7 uczestniczył Administrator Systemu Piotr Rynduch,

20. W dniach 12-15 grudnia 2011 r. w szkoleniu dot. Windows Server 2008 uczestniczył Maciej Cichoń - Starszy Specjalista ds. Systemów Teleinformatycznych,

21. W dniu 14 grudnia 2011 r. w szkoleniu organizowanym przez Małopolski Urząd Wojewódzki dotyczącym ogłaszania aktów prawnych w dziennikach urzędowych uczestniczył pracownik Wydz. Informacji Sądowej p. Tomasz Ochoński.

IV. Narady i zebrania własne

W 2011 r. odbyły się dwie wspólne dla wszystkich Wydziałów orzecznich narady: w dniu 9 czerwca 2011 r. i w dniu 28 października 2011 r.

Pierwsza narada – to spotkanie z Prezesem NSA i z zespołem wizytującym WSA w Krakowie poświęcone prezentacji wyników i wniosków z wizytacji.

Przedmiotem drugiej narady były bieżące problemy orzecznicze Sądu, sprawy organizacyjne, a także przedstawienie protokołu powizytacyjnego.

W Wydziale I w 2011 r. zorganizowano trzy narady sędziów, w dniach: 17 marca 2011 r., 29 czerwca 2011 r. oraz 16 grudnia 2011 r.

Podczas narady w dniu 17 marca 2011 r. zostały przedstawione przez zaproszonego sędziego Wydziału III Panią Krystynę Kutzner najczęściej występujące w praktyce tego Wydziału problemy w sprawach z zakresu prawa akcyzowego, w związku z przekazaniem tych spraw do właściwości Wydziału I.

Poruszone zostały również kwestie dotyczących spraw zawieszonych, oraz odraczania rozpraw. Ponadto Pan Prezes WSA w Krakowie odniósł się do poruszonej w czasie wizytacji kwestii dbałości o wygląd akt, wydawania wszystkich niezbędnych zarządzeń, stabilności orzecznictwa, oraz celowości łączenia spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Poinformował również o aktualnych zmianach w ustawie ppsa.

Na zakończenie Przewodnicząca Wydziału I omówiła wyniki kontroli biurowości, w tym m.in. kwestie z zakresu doręczenia pism, prawomocności

orzeczeń, jak również odniosła się do zasad współpracy z Biurem Orzecznictwa.

Narada, która odbyła się w dniu 29 czerwca 2011 r. dotyczyła problematyki opodatkowania dochodu osoby fizycznej podlegającej w Polsce nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu z tytułu umorzenia udziałów bądź likwidacji spółki kapitałowej z siedzibą w Luksemburgu. W trakcie narady poruszono również problematykę jednolitości orzecznictwa Wydziału I.

Podczas narady w dniu 16 grudnia 2011 r. zostały omówione statystyczne aspekty orzecznictwa Wydziału I, a także wyniki wizytacji z uwzględnieniem wniosków i zaleceń powizytacyjnych. Odniesiono się do kwestii przygotowania sędziów sprawozdawców do rozpraw, sprawdzania kompletności akt administracyjnych, badania przesłanek wyłączenia sędziów, odroczenia rozpraw, monitorowania spraw zawieszonych, oraz prawidłowego i starannego sporządzania protokołów. Nadto przedmiotem narady była analiza orzecznictwa Izby Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach dotyczących podatku akcyzowego i opłaty paliwowej.

W Wydziale II odbyły się trzy narady: w dniach 28 marca 2011 r., 20 kwietnia 2011 r. i 25 października 2011 r.

Na pierwszej z narad omówiono nowe regulacje ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, oraz problem przyczyn odroczeń rozpraw.

Narada w dniu 20 kwietnia 2011 r. poświęcona była problemom powstającym na tle stosowania przepisów o scalaniu i wymianie gruntów.

Na naradzie w dniu 25 października omówiono zagadnienia prezentowane w piśmie BO NSA z dnia 8 sierpnia 2011 r. dotyczące interpretacji przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W Wydziale III odbyły się 4 narady Sędziów:

- w dniu 3 października 2011 r. – poświęcona omówieniu opracowania Biura Orzecznictwa NSA z dnia 10 maja 2011 r. BO/Eu-071-10/11 dotyczącego problematyki koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, wyniki Wydziału za I półrocze 2011 r.,
- w dniu 21 października 2011 r. omówiono kwestie przydziału spraw i wyznaczania składów orzekających,

- w dniu 7 listopada 2011 r. – przedstawiono dane dotyczące wyników pracy orzeczniczej Wydziału w 2011 r., problematykę przydziału spraw i wyznaczania składów orzekających, bieżące problemy orzecznicze,
- w dniu 5 grudnia 2011 r. - omówiono protokół wizytacji w części dotyczącej Wydziału III WSA w Krakowie; omówiono też wstępne założenia do zmiany ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi- wersja z dnia 3 listopada 2011 r., bieżące problemy orzecznicze.

V. Główne zadania techniczne wykonane w WSA w Krakowie w 2011 roku w celu poprawy warunków pracy.

1. Zakup 15 komputerów z najnowszym oprogramowaniem.
2. Zakup zintegrowanego oprogramowania do spraw finansowo-księgowych, kadrowo-płacowych, oraz kasy i zobowiązań.
3. Aktualizacja oprogramowania w systemach Legalis, Lex Polonica Maxima i Lex Omega (wersja ulepszona w stosunku do programu Lex).
4. Zmiana oprogramowania antywirusowego z F-Secure na Kaspersky (znacznie lepsza jakość zarządzania systemem).
5. Połączenie układów ogrzewania solarnego w obydwu budynkach Sądu celem lepszego zbilansowania korzystania z ciepłej wody użytkowej i zmniejszenia zużycia gazu.
6. Wykonanie obudowy przeciwsłonecznej agregatu ziębniczego na dachu nowego budynku Sądu celem zmniejszenia zużycia energii elektrycznej i przedłużenia okresu eksploatacji agregatu.
7. Instalacja nastawników klimatyzacji, ogrzewania i wentylacji w pokojach biurowych w nowym budynku celem dostosowania parametrów środowiskowych do indywidualnych potrzeb pracowników przy równoczesnym zmniejszeniu zużycia energii elektrycznej i gazu.
8. Odczyszczenie i konserwacja elewacji kamiennej nowego budynku, w celu utrzymania trwałości okładzin kamiennych oraz estetyki budynku.
9. Odświeżenie (pomalowanie) niektórych pomieszczeń biurowych i korytarzy.
10. Remont pomieszczeń w przyziemiu budynku zabytkowego przy ul. Topolowej, z zabezpieczeniem przed wilgocią.

B. Działalność orzecznicza Sądu.

I. Wpływ i załatwienia spraw

W 2011 r. wpłynęło łącznie **5 998** skarg na akty i inne czynności oraz skarg na bezczynność. W porównaniu z ubiegłym 2010 rokiem, kiedy wpłynęło **5 585** skarg, nastąpił wzrost o ok. 7,39 %.

Podmioty wnoszące skargi:

- osoby fizyczne	4 533
- osoby prawne	1 533
- organizacje społeczne	90
- prokuratorzy	66
- Rzecznik Praw Obywatelskich	1

Przedmiot skarg:

Skargi na akty i inne czynności /**5 454**/ m. in. dotyczyły działalności następujących organów administracji:

1 638 (30 %)	- skarg na działalność terenowych organów administracji rządowej,
1 530 (28 %)	- skargi na działalność Samorządowych Kolegiów Odwoławczych,
1 280 (23 %)	- skarg na działalność Izb Skarbowych i Inspektorów Urzędu Kontroli Skarbowej,
484 (9 %)	- skarg na działalność Izb Celnich,
371 (7 %)	- skargi na działalność ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów,
151 (3 %)	- skarg na działalność innych organów,

Jeśli chodzi o problematykę spraw, struktura skarg na akty i inne czynności przedstawia się następująco:

2 115 (37,01 %)	- podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych,
857 (15,00 %)	- budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa,
597 (10,45 %)	- sprawy zagospodarowania przestrzennego,
454 (7,95 %)	- pomoc społeczna,
170 (2,98 %)	- wywłaszczenie i zwrot nieruchomości,
154 (2,70%)	- utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych,
151 (2,64 %)	- subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych,
128 (2,24%)	- ochrona środowiska i ochrona przyrody,
108 (1,89 %)	- ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty,
106 (1,86 %)	- sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe,
106 (1,86 %)	- środki publiczne,
93 (1,63 %)	- gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę,
91 (1,59 %)	- obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona nad nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny,
89 (1,56%)	- ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego,
78 (1,37%)	- sprawy geodezji i kartografii,

71 (1,24 %)	- gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi,
64 (1,12 %)	- oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczo rozwojowa i archiwa,
52 (0,91 %)	- zatrudnienie i sprawy bezrobocia
47 (0,82 %)	- stosunek pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy,
44 (0,77 %)	- sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601-637 oraz od 646-655,
36 (0,63 %)	- działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych,
22 (0,39 %)	- sprawy kombatanów, świadczenia z tytułu pracy,
22 (0,35 %)	- powszechny obowiązek obrony kraju,
19 (0,33 %)	- rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka,
13 (0,23 %)	- ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum,
9 (0,16%)	- sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego,
7 (0,12 %)	- uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć,
5 (0,09 %)	- sprawy z zakresu geologii i górnictwa,
3 (0,05%)	- sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa,
1 (0,02 %)	- ceny, opłaty, stawki taryfowe,
1 (0,02 %)	- kultura fizyczna, sport i turystyka,
1 (0,02 %)	- kultura i sztuka,
1 (0,02 %)	- sprawy ubezpieczeń zdrowotnych,
1 (0,02) %)	- ujawnianie przez Instytut Pamięci Narodowej informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Analizując problematykę spraw, które wpływają do Sądu, można zauważyć, że staje się ona coraz bardziej różnorodna. Wciąż jednak największa liczba spraw to zagadnienia związane z podatkami, należnościami finansowymi i budżetowymi.

Kolejne miejsce zajmują sprawy z zakresu budownictwa i nadzoru architektoniczno – budowlanego. Należy podkreślić, że ich ilość wzrosła z 573 w 2010 roku do 857 w 2011 roku, tym samym odsetek tych spraw wzrósł do 15%. Trzecie miejsce zajmują sprawy z zakresu pomocy społecznej z niemal 8% udziałem. Ich liczba wzrosła o 146 w porównaniu z rokiem ubiegłym.

Ilość skarg na bezczynność **/284/** w porównaniu z rokiem poprzednim zmalała o 19% /337 skarg w 2010 r./.

W 2011 r. skargi na bezczynność dotyczyły następujących zagadnień:

67 (23,59 %)	- budownictwo, nadzór architektoniczne – budowlany,
56 (19,72 %)	- sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego,
38 (13,38 %)	- wywłaszczanie i zwrot nieruchomości,
21 (7,39 %)	- pomoc społeczna,
15 (5,28 %)	- działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów gospodarczych,
12 (4,23 %)	- gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi,
12 (4,23 %)	- sprawy geodezji i kartografii,
9 (3,17 %)	- podatki inne świadczenia pieniężna, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych,
8 (2,82 %)	- utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa,
7 (2,46 %)	- sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe,
6 (2,11 %)	- sprawy zagospodarowania przestrzennego,
5 (1,76 %)	- gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę,
5 (1,76 %)	- oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność

5 (1,76 %)	badawczorozwojowa i archiwa, - uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć,
4 (1,41 %)	- ochrona środowiska i ochrona przyrody,
4 (1,41 %)	- subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych,
3 (1,06 %)	- sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601-637 oraz od 646-655,
2 (0,70 %)	- rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt,
2 (0,70 %)	- środki publiczne nie objęte innymi symbolami,
1 (0,35 %)	- ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty,
1 (0,35 %)	stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy,
1 (0,35 %)	sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa,

W 2011 r. zmalała ilość skarg na bezczynność a zwłaszcza w zakresie działalności gospodarczej, w tym z udziałem podmiotów gospodarczych o 41 spraw, tym samym ich odsetek zmalał z 32,05 % w roku 2010 do 5,28 % w roku 2011.

W dalszym ciągu duża ilość skarg na bezczynność dotyczyła spraw związanych z budownictwem i nadzorem architektoniczno – budowlanym. Zanotowano wzrost skarg z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego, wywłaszczenia i zwrotu nieruchomości oraz pomocy społecznej. W pozostałym zakresie struktura tego typu skarg nie uległa znaczącym zmianom.

Udział w rozstrzygniętych w 2011 r. sprawach wzięło:

- pełnomocników administracji państwowej	2 468
- radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	1 027

- adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	684
- doradców podatkowych	338
- rzeczników patentowych	0
- prokuratorów	77
- Rzecznika Praw Obywatelskich	0

W roku 2011 załatwiono ogółem **5 788** spraw (w tym **5 546** spraw ze skarg na akty i inne czynności, oraz **242** sprawy ze skarg na bezczynność organów). Rok wcześniej, tj. w 2010 załatwiono natomiast **5 491**. Nastąpił zatem wzrost ilości załatwionych spraw o **297**.

Na koniec 2011 r. pozostało do załatwienia **2 392** spraw. Na koniec roku 2010 zaległość ta wynosiła **2 182** sprawy.

Wynik ten, jakkolwiek nie odpowiada oczekiwaniom, nie stanowi jednak regresu w pracy sądu. Spowodowany został głównie zwiększeniem wpływu spraw, jak również uszczupleniem obsady sędziowskiej (delegacji).

W roku 2012 zadaniem podstawowym będzie zmniejszenie zaległości i poprawa odnotowanego wyniku, co, w warunkach stabilizacji kadry orzeczniczej, nie powinno stanowić poważnego problemu.

II. Postępowanie mediacyjne

W 2011 r. do Wydziału I WSA w Krakowie wpłynął 1 wniosek o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm. - zwanej dalej ppsa) w sprawie sygn. akt I SA/Kr 559/11. Posiedzenie mediacyjne nie zostało jednakże wyznaczone z uwagi na fakt cofnięcia skargi przez stronę skarżącą.

W Wydziale II nie odnotowano żadnego wniosku o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego i żadnego posiedzenia mediacyjnego nie przeprowadzono.

Do Wydziału III w 2010 r. wpłynęły 3 sprawy z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. W sprawach III SA/Kr 376/11, III SA/Kr 788/11 i III SA/Kr 1217/11 na posiedzeniu mediacyjnym strony nie doszły do porozumienia i sprawa została skierowana na rozprawę.

III. Postępowanie uproszczone

W Wydziale I w 2011 r. wnioski o przeprowadzenie postępowania uproszczonego złożono w 4 sprawach. W sprawach sygn. akt: I SA/Kr 1/11 i I SA/Kr 1535/11 sąd skierował sprawę do rozpoznania na rozprawie, natomiast w sprawach sygn. akt: I SA/Kr 425/11 i I SA/Kr 426/11 na posiedzeniu niejawnym zapadł wyrok oddalający skargę.

W wydziale II w 2011 r. złożono 6 wniosków o rozpoznanie spraw w trybie uproszczonym. W tym trybie rozpoznano 3 sprawy: w jednej uchylono zaskarżoną i poprzedzającą ją decyzję m.in. z uwagi na stwierdzoną przyczynę wznowieniową (II SA/Kr 842/09), w drugiej uwzględniono skargę na bezczynność organu (II SAB/Kr 61/11), w trzeciej stwierdzono nieważność zaskarżonej uchwały (II SA/Kr 1686/11).

W 2011 r. w Wydziale III zapadły 4 wyroki w postępowaniu uproszczonym –

w sprawach do sygn. III SAB/Kr 16/11 i III SA/Kr 656/11 oddalono skargę, w sprawie sygn. III SA/Kr 606/11 zapadł wyrok stwierdzający nieważność decyzji, w sprawie III SA/Kr 1426/10 – zapadł wyrok uchylający decyzję I i II instancji.

IV. Prawo pomocy

Informacja zawiera zestawienie spraw i zagadnień problemowych, które na przestrzeni ubiegłego roku zdaniem Referendarzy Sądowych Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie wymagały refleksji prawnej. W wykazie pominięto kwestie sygnalizowane w latach ubiegłych nawet jeśli te nie straciły na aktualności.

W sprawie zapisanej do sygn. akt. I SA/Kr 1206/11 Referendarz Sądowy oddalił wniosek spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o zwolnienie od kosztów sądowych. Uzasadniając swoje stanowisko wyjaśnił, że instytucja prawa pomocy dla osoby prawnej ma charakter fakultatywny, a zwolnienie od kosztów sądowych stanowi odstępstwo od ogólnej zasady przewidzianej w art. 199 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi jak i od konstytucyjnego obowiązku ponoszenia danin wynikających z art. 84 Konstytucji RP. Odnosząc te zasady do realiów sprawy podniósł, że w sytuacji gdy strona skarżąca prowadzi działalność gospodarczą w znacznych rozmiarach, na koncie bankowym posiada wolne środki i dysponuje środkami trwałymi o wartości znacznie przewyższającej wysokość wpisu to brak jest podstaw do uwzględnienia jej wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych gdyż pamiętać trzeba, że pomoc finansowa w ramach prawa pomocy nie ma na celu „wspierania” danego podmiotu w jego przedsięwzięciach gospodarczych a ma jedynie charakter „ratunkowy” i stosowana może być tylko w wyjątkowych sytuacjach.

W sprawie zapisanej do sygn. akt. I SA/Kr 210/11 Referendarz Sądowy przyjęła, że skoro Sąd na rozprawie postanowił połączyć kilka spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz prowadzić je pod jedną sygnaturą akt, to stawkę minimalną wynagrodzenia za udzieloną z urzędu przez adwokata pomoc prawną należy liczyć od sumy wartości przedmiotu sporu.

W sprawie zapisanej do sygn. akt. II SA/Kr 1517/11 Referendarz Sądowy oddaliła wniosek Stowarzyszenia o zwolnienie od kosztów sądowych. Uzasadniając swoje stanowisko wyjaśniła, że Stowarzyszenie nie wykazało skutecznie, iż nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek kosztów postępowania. Chociaż bowiem swoją działalność opiera na pracy społecznej członków, nie prowadzi działalności gospodarczej, nie posiada majątku ruchomego ani nieruchomości, nie korzysta z dotacji, darowizn i nie posiada rachunków bankowych to jednak można postawić mu zarzut, że nie pobierając od swoich członków składek nie wykorzystuje przewidzianych prawem możliwości zgromadzenia środków finansowych. W sytuacji bowiem gdy z przepisów ustawy Prawo o stowarzyszeniach wynika, że majątek stowarzyszenia tworzą m.in. składki członkowskie, to rezygnacja z ich opłacania bądź nieregularne wpływy jest dobrowolną decyzją Stowarzyszenia a skuteczność ich egzekwowania stanowi kwestię wewnętrzną organizacji i nie może oznaczać przerzucenie na Skarb Państwa ciężaru finansowania postępowania sądowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie po rozpatrzeniu wniosku na skutek wniesienia sprzeciwu oddalił wniosek. Wskazał, że Skarżący jest jednostką organizacyjną o statusie stowarzyszenia zwykłego, które uzyskuje środki na swoją działalność ze składek członkowskich, nie może natomiast prowadzić działalności gospodarczej ani przyjmować darowizn, spadków i zapisów oraz otrzymywać dotacji, a także korzystać z ofiarności publicznej. W ocenie Sądu strona skarżąca miała więc możliwość pozyskania środków finansowych przeznaczonych na prowadzenie działalności, jednakże z możliwości tych nie korzysta. Sytuacja taka - jakkolwiek dopuszczalna z punktu widzenia obowiązującego prawa - nie może stanowić podstawy do zwolnienia stowarzyszenia od kosztów sądowych. Niewykorzystywanie przewidzianych prawem możliwości pozyskiwania środków niezbędnych do prowadzenia statutowej działalności (a wniesienie skargi w niniejszej sprawie jest przejawem właśnie takiej działalności) jest przesłanką do odmowy przyznania prawa pomocy. To, że Stowarzyszenie jest organizacją non profit, nie zwalnia go od obowiązku zapewnienia środków - chociażby w drodze obowiązkowych składek.

Problem prawa pomocy dla stowarzyszenia i składek członków pojawił się także w sprawie o sygn. akt. III SA/Kr 84/11. W sprawie tej Referendarz Sądowy podobnie jak miało to miejsce w sprawie w Wydziale II oddalił wniosek Stowarzyszenia o zwolnienie od kosztów sądowych wskazując, że wysokość wpisu

stałego od skargi nie przekracza wysokości zysku wykazanego przez stronę w oświadczeniu. Natomiast kwestia skuteczności dochodzenia roszczeń z tytułu składek członkowskich i egzekwowania tych należności jest wewnętrzną sprawą organizacji i nie może oznaczać automatycznego przerwania na Skarb Państwa ciężaru finansowania postępowania sądowego. Referendarz sądowy stwierdził również, iż argumentacja Stowarzyszenia, że nie posiada wystarczających środków pieniężnych z uwagi na liberalną politykę w kwestii opłacania składek członkowskich nie może samo przez się stanowić podstawy do przyznania skarżącemu Stowarzyszeniu prawa pomocy. Zdaniem referendarza, Stowarzyszenie nie wykorzystuje przewidzianych prawem możliwości zgromadzenia środków finansowych i z tego względu nie może skutecznie domagać się przyznania prawa pomocy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie po złożeniu przez Stowarzyszenie sprzeciwu odmówił wnioskowi strony podnosząc, że Stowarzyszenie realizując swoje cele statutowe powinno liczyć się ze związaną z tym koniecznością ponoszenia kosztów, w tym także kosztów sądowych. W tym celu winno korzystać z przewidzianych w statucie możliwości gromadzenia środków finansowych m.in. ze składek członkowskich, czy dochodów z własnej działalności statutowej. Niewykorzystanie przewidzianych w statucie stowarzyszenia możliwości pozwalających na zgromadzenie środków finansowych niezbędnych do prowadzenia działalności statutowej jest przesłanką odmowy przyznania prawa pomocy.

Po rozpoznaniu zażalenia na powyższe postanowienie Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 24 maja 2011 r. (sygn. akt. II GZ 264/11) uchylił inkryminowane postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie przekazując sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania z tą argumentacją, że Sąd pierwszej instancji nie odniósł się do przedłożonych przez skarżącą, a nadesłanych na wezwanie WSA dokumentów obrazujących stan majątkowy skarżącego Stowarzyszenia. W ocenie NSA sąd pierwszej instancji nie odniósł się przede wszystkim do bilansu, rachunku zysków i strat, informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego, raportu kasowego oraz wyciągów z operacji na rachunku bankowym i stąd rozpoznając wniosek skarżącej nie dokonał wszechstronnej i dokładnej analizy jej stanu majątkowego. Ocena sytuacji majątkowej strony w kontekście przesłanek przyznania prawa pomocy powinna zaś

opierać się wyłącznie na analizie kosztów postępowania sądowego i aktualnej kondycji finansowej strony.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie przyznał stowarzyszeniu prawo pomocy w zakresie całkowitym podnosząc, że choć stowarzyszenie realizując własną liberalną politykę odnośnie składek członkowskich faktycznie ogranicza sobie w ten sposób źródło dochodu, które mogłoby być przeznaczone na ewentualne koszty sądowe to jednak argument ten nie może przesądzać o uprawnieniu stowarzyszenia do przyznania mu prawa pomocy. Stowarzyszenie wykazało bowiem, że na chwilę złożenia wniosku dysponowało jedynie kwotą 155 zł .

W sprawie zapisanej do sygn. akt II SA/Kr 1338/10 Referendarz Sądowy oddaliła wniosek wyznaczonego radcy prawnego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej spełnionej z urzędu w stawce podwyższonej wywodząc, że przyznanie wynagrodzenia z zastosowaniem podwyższonej (150%) stawki minimalnej jest możliwe po wykazaniu przez pełnomocnika, że uzasadnia to rodzaj i stopień zawichości sprawy oraz niezbędny nakład pracy pełnomocnika. W niniejszej sprawie wyznaczony radca prawny nie uzasadnił zaś w ten sposób swego wniosku. Jednocześnie podjęte przez niego czynności polegające na zapoznaniu się z aktami sądowymi i administracyjnymi sprawy, sporządzeniu pisma procesowego oraz reprezentowaniu strony przed sądem pierwszej instancji nie dawały również podstawy do zastosowania w przedmiotowej sprawie podwyższonej stawki, bowiem nie przekraczały granic zwykłej staranności pełnomocnika. Mając więc na uwadze niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia oraz rozstrzygnięcia Referendarz Sądowy uznała, iż wynagrodzenie w stawce podstawowej powiększona tylko o należny podatek od towarów i usług jest adekwatne do jego udziału w niniejszym postępowaniu.

Jedną z ciekawszych spraw w ubiegłym roku była zapisana do sygn. III SA/Kr 716/10. W jej realiach ustanowiony dla strony adwokat z urzędu wyznaczony przez właściwy organ samorządu zawodowego w sporządzonej skardze kasacyjnej od postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie wniósł m.in. o przyznanie wynagrodzenia za udzieloną stronie z urzędu pomoc

prawną. Okolicznościami znanymi referendarzowi z urzędu pozostawało jednocześnie, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie odrzucił sporządzoną przez rzeczonoego adwokata skargę kasacyjną podnosząc, iż ten nie złożył wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia a Naczelny Sąd Administracyjny oddalił jego zażalenie na to postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej wskazując, że skoro skarga kasacyjna została złożona po upływie ustawowego terminu oraz nie został złożony wniosek o przywrócenie terminu do jej wniesienia, to prawidłowo Sąd I instancji skargę tę odrzucił. Mając to wszystko na uwadze Referendarz Sądowy oddalił wniosek adwokata o wynagrodzenie za sporządzoną skargę kasacyjną wywodząc, że przepis § 18 ust. 1 pkt. 2 lit. b) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 02/163/1348 ze zm.) przewiduje możliwość przyznania adwokatowi wynagrodzenia za „sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej”. W realiach niniejszej sprawy wyznaczony adwokat zaś tylko sporządził skargę kasacyjną, ale jej nie wniósł. Przez „wniesienie” skargi kasacyjnej należy bowiem rozumieć skuteczne nadanie jej biegu a nie złożenie pisma procesowego w sądzie. Ponadto zgodnie z poglądem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym w postanowieniu z dnia 16 czerwca 2010 r. sygn. akt II FZ 143/10 „pomoc prawna świadczona w sposób sprzeczny z zasadami profesjonalizmu nie stanowi podstawy do przyznania wynagrodzenia”.

Okazji do poczynienia nieco szerszych spostrzeżeń na ten temat dostarczyła w ubiegłym roku sprawa zapisana do sygn. akt. III SA/Kr 536/09. W jej realiach ustanowiony dla skarżącego adwokat domagał się przyznania na swoją rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w kwocie stanowiącej 150% stawki minimalnej określonej w §18 ust. 1 pkt. 2 a) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 02/163/1348 ze zm.) i kwoty 493,12 zł stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów oraz współczynnika 0,8358 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z dojazdem samochodem osobowym do siedziby Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie na wyznaczoną rozprawę. Adwokat oświadczył, że koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu

nie zostały zapłacone ani w całości ani w części. Uzasadniając swoje żądanie podał, że w ramach wykonanych czynności zapoznał się z aktami postępowania, sporządzając ich niezbędną kopię, przygotował wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia środka, skargę kasacyjną oraz uczestniczył w rozprawie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie. W ocenie adwokata wszystkie te okoliczności i związana z reprezentacją interesów skarżącego konieczność wyjazdu do siedziby NSA w Warszawie oraz poświęcenia całego dnia pracy uzasadniały przyznanie mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w górnej granicy stawki przewidzianej tj. w kwocie odpowiadającej 150% tej stawki. Ponadto do wniosku adwokat dołączył poświadczoną przez siebie samego kopię dowodu wewnętrznego na wyjazd służbowy oraz rozliczenie rachunku kosztów podróży.

Referendarz Sądowy stwierdził, że za sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej oraz udział w rozprawie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym adwokatowi przysługuje opłata w wysokości 240 zł stosownie do §18 ust. 1 pkt. 2 lit. a powołanego rozporządzenia która odpowiada 100% stawki określonej w § 18 ust. 1 pkt. 1 lit. c). Odnosząc się do zawartego we wniosku żądania podwyższenia opłaty za czynności adwokata wskazał, że w myśl § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Wskazując na powyższe podniósł, że wbrew przeświadczeniu adwokata konieczność zapoznania się z aktami administracyjnymi obejmującymi plik dokumentów składających się z 46 kart i przeglądnięcia 141 kart akt sądownoadministracyjnych, sporządzenie wniosku o przywrócenie terminu oraz czterostronicowej skargi kasacyjnej (oddalonej następnie przez NSA) nie wskazuje ani na ponadprzeciętny nakład pracy. Podobnie rzecz się miała zdaniem Referendarza gdy chodzi o czas poświęcony przez pełnomocnika dojazdowi na rozprawę przed NSA. Okoliczność ta znalazła już bowiem odzwierciedlenie przy dokonywaniu subsumcji wskaźnika z przepisu §18 ust. 1 pkt. 2 lit. a) nie zaś wskaźnika niższego z przepisu §18 ust. 1 pkt. 2 lit. b). Z tego względu w ocenie Referendarza brak było podstaw by okoliczność tę uwzględniać jeszcze raz. Co do zgłoszonego przez adwokata żądania zwrotu wydatków poniesionych w związku z dojazdem samochodem osobowym do siedziby Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie

na wyznaczoną rozprawę Referendarz Sądowy odwołał się do wypowiedzianego w orzecznictwie poglądu, zgodnie z którym „nie mogą być uznane za niezbędne i udokumentowane wydatki związane z przyjazdem obrońcy w sytuacji gdy obrońca nie skorzysta z przewidzianej prawem możliwości złożenia wniosku o zwolnienie go z obowiązków obrony gdy czynność ma być dokonana w miejscowości innej niż siedziba kancelarii lub miejsce zamieszkania obrońcy”. (wyrok SA w Katowicach z dnia 4 grudnia 2003 r. sygn. II AKa 365/2003 Lex Polonica 369927). Referendarz zaznaczył, że pogląd ten wypowiedziany został co prawda na gruncie procedury karnej, nie można jednak tracić z pola widzenia zbieżności uregulowań zawartych w art. 84 §2 kpk i w art. 253 zd. 2 ppsa. Ponadto sposób rozliczenia kosztów podróży oraz współczynnika nawiązuje do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. z dnia 26 marca 2002 r. Nr 27, poz. 271 ze zm.). Rozporządzenie to odnosi się do relacji pracownik – pracodawca a nie relacji jakie łączą Skarb Państwa z adwokatem świadczącym pomoc prawną z urzędu. Po trzecie, nawet gdyby przyjąć założenie, że powołane wyżej rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. może być stosowane na drodze daleko posuniętej analogii, to nie można tracić z pola widzenia, że ów ryczałt przysługuje za wykorzystanie samochodu prywatnego do celów służbowych. Na okazanej przez adwokata kopii „dowodu wewnętrznego wyjazdu służbowego” widniała zaś tylko enigmatyczna wzmianka „samochód osobowy”. Adwokat nie wykazał więc, aby posłużył się samochodem prywatnym, a brak jest wystarczająco przekonujących argumentów dla finansowania ze środków budżetowych Skarbu Państwa samochodu, którego koszty użycia wchodzi np. w koszty uzyskania przychodu kancelarii. Po czwarte czym innym jest fakt poniesienia określonego wydatku obejmującego koszty zakupu i zużycia paliwa, a czym innym rozliczenie kosztów podróży w oparciu o abstrakcyjne mnożniki. Takich faktur zakupu względnie paragonów za paliwo adwokat nie przedstawił poprzestając jedynie na okazaniu wydanego, przedstawionego i zatwierdzonego przez siebie samego rachunku kosztów podróży.

Interesujący problem pojawił się także przy sprawie zapisanej do sygn. akt. III SA/Kr 819/10. W piśmie zatytułowanym „Wniosek pełnomocnika z urzędu

o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu nieopłaconych w całości ani w części”, adwokat, mieniająca się pełnomocnikiem z urzędu skarżącego, działającym z substytucji adwokat wyznaczonej przez właściwy organ samorządu zawodowego, wniosła o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w tej sprawie – tj. za udział w rozprawie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym. Referendarz Sądowy oddalił wniosek substytutu podnosząc, że przepis art. 250 ppsa jednoznacznie stanowi, że wynagrodzenie z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu otrzymuje „wyznaczony” pełnomocnik. Przez „wyznaczonego” adwokata należy zaś rozumieć adwokata wskazanego przez właściwą Okręgową Radę Adwokacką. Przymiotu tego z uwagi na wykazane zaszczości nie sposób zaś przypisać wnioskodawczyni. Znajdujące się w aktach postępowania sądownoadministracyjnego pełnomocnictwo substytucyjne nie stanowi bowiem podstawy do uznania, że substytut staje się pełnomocnikiem pełnomocnika strony, który udzielił substytucji. Udzielenie dalszego pełnomocnictwa nie powoduje bowiem zwolnienia wyznaczonego przez ORA w Warszawie adwokata od udzielenia pomocy prawnej z urzędu i nie oznacza też, że substytut może wystąpić o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w imieniu wyznaczonego pełnomocnika. Udzielenie dalszego pełnomocnictwa powoduje jedynie powstanie określonego stosunku pomiędzy substytutem i stroną.

W sprawie zapisanej do sygn. akt. III SA/Kr 260/11 ustanowiony dla skarżącej adwokat w piśmie zatytułowanym „Wniosek o zasądzenie nieopłaconych kosztów pomocy prawnej” wniósł o zasądzenie na swoją rzecz według norm przepisanych, nieopłaconych kosztów pomocy prawnej i zastępstwa procesowego natomiast w sprawie zapisanej do sygn. akt. III SA/Kr 1348/10 ustanowiony dla skarżącej adwokat po odrzuceniu przez Sąd skargi wniósł o zasądzenie na swoją rzecz „kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Krakowie, które nie zostały opłacone tak w całości jak i w części”. W pierwszym przypadku adwokat nie określił w złożonym wniosku rodzaju czynności, za którą domaga się od Skarbu Państwa wynagrodzenia. Jednocześnie akta sprawy nie dokumentowały, by adwokat poza przedłożeniem 1 egzemplarza odpisu zażalenia sporządzonego osobiście przez skarżącą i prośbą o wydanie jego kserokopii z akt sądowych, podejmował jakiegokolwiek czynności.

W drugim przypadku adwokat poprzestał natomiast na enigmatycznej wzmiance, że chodzi mu o „pomoc prawną udzieloną skarżącej w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Krakowie”. Podobnie jak to miało miejsce w poprzednim wypadku, z akt sprawy nie wynikało, by adwokat podejmował jakiegokolwiek czynności przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Krakowie. Referendarz Sądowy oba te wnioski oddalił podnosząc, że wynagrodzenie ze środków budżetowych pozostających w dyspozycji sądu należy się adwokatowi ustanowionemu dla strony z urzędu nie za samo wyznaczenie go do roli pełnomocnika strony przez właściwy organ samorządu zawodowego, lecz za faktyczne udzielenie stronie pomocy prawnej objawiające się podjętymi w sprawie czynnościami. Zestawienie przepisów ust. 3 i 1 §2 powołanego rozporządzenia wzmiankując o „czynnościach adwokata” nie pozostawia bowiem co do tego żadnych wątpliwości.

W sprawie zapisanej do sygn. akt III SA/Kr 260/11 adwokat zaskarżył postanowienie Referendarza Sądowego zażaleniem, które Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie odrzucił z uwagi na jego niedopuszczalność. Równocześnie Sąd, działając na podstawie art. 250 ppsa i art. 224 ppsa, uwzględnił wniosek adwokata o uzupełnienie postanowienia o odrzuceniu skargi strony poprzez przyznanie mu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

V. Uchybienia w działalności organów administracji publicznej

1. art. 154 ppsa.

W 2011 r. do Wydziału I WSA w Krakowie wpłynęły cztery sprawy w przedmiocie wymierzenia organowi grzywny za niewykonanie wyroku w oparciu o przepis 154 § 1 ppsa. W trzech sprawach skargę odrzucono. W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1657/11 skargę oddalono na rozprawie. Ponadto w 2011 r. wydano postanowienie o odrzuceniu skargi w sprawie, która wpłynęła w 2010 r. - sygn. akt I SA/Kr 1688/10.

W Wydziale II wydano 19 orzeczeń w trybie art. 154 § 1 ppsa:

- w 7 sprawach uwzględniono skargę,
- 5 skarg oddalono,
- w 7 sprawach skargę odrzucono.

W Wydziale III zapadło jedenaście orzeczeń w trybie art. 154 § 1 ppsa, a to:

- w sprawach III SA/Kr 1251/09, III SA/Kr 1194/10, III SA/Kr 1408/10, III SA/Kr 1017/11 – skargi zostały oddalone,
- w sprawach III SA/Kr 776/10, III SA/Kr 781/10, III SA/Kr 1032/10, III SA/Kr 1033/10, III SA/Kr 1136/10, III SA/Kr 1107/11, III SA/Kr 1231/11. - skargi zostały odrzucone.

2. art. 55 i 112 ppsa.

W Wydziale I w 2011 r. nie odnotowano wpływu spraw w zakresie stosowania grzywny na podstawie art. 55 § 1 ppsa i art. 112 ppsa.

W Wydziale II rozpoznano 15 spraw w zakresie stosowania grzywny na podstawie art. 55 § 1 ppsa. Nie odnotowano spraw o wymierzenie grzywny w trybie art. 112 ppsa.

W zakresie stosowania grzywny w trybie art. 55 § 1 ppsa w Wydziale III rozpoznano 20 spraw, a to:

- III SO/Kr 14/10, III SO/Kr 19/10, III SO/Kr 29/10 – wymierzono grzywnę,
- III SO/Kr 18/10, III SO/Kr 38/10, III SO/Kr 4/11, III SO/Kr 15/11, III SO/Kr 16/11, III SO/Kr 17/11, III SO/Kr 20/11, III SO/Kr 21/11 – oddalono wnioski o wymierzenie grzywny,
- III SO/Kr 20/10, III SO/Kr 22/10, III SO/Kr 23/10, III SO/Kr 25/10, III SO/Kr 26/10, III SO/Kr 44/10, III SO/Kr 6/11, III SO/Kr 7/11, III SO/Kr 12/11 – odrzucono wnioski o wymierzenie grzywny.

Nie zapadły orzeczenia wydane w trybie art. 112 ppsa,

3. art. 155 ppsa.

W 2011 r. w żadnym z Wydziałów nie stosowano instytucji sygnalizacji o uchybieniach organów na podstawie art. 155 § 1 i 2 ppsa.

VI. Wybrane zagadnienia orzecznicze

1. Wydział I

Na wstępie zauważyć należy, iż w 2011 roku wzrosła w porównaniu z rokiem ubiegłym ilość spraw, w których spór między stronami dotyczył interpretacji przepisów prawa podatkowego w indywidualnych sprawach. Wzrosła też ilość spraw, przy rozpoznawaniu których niezbędna była analiza unormowań prawa wspólnotowego. W większości były to sprawy skomplikowane, wymagające dużego nakładu pracy sędziów w nich orzekających.

Ponadto od 1 stycznia 2011 r. na mocy Zarządzenia Nr 15 Prezesa NSA z dnia 17 września 2010 roku do właściwości tutejszego wydziału przeszły sprawy z zakresu podatku akcyzowego i interpretacji przepisów w tym podatku oznaczone symbolem 6111. Do końca 2010 roku sprawy te były rozpoznawane przez Wydział III.

Istotne problemy występujące w orzecznictwie Wydziału I w poszczególnych rodzajach podatków wraz ze stanowiskiem zajmowanym przez składy orzekające obrazują poniższe przykłady:

Podatek od towarów i usług

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1376/11 istota problemu dotyczyła kwestii objęcia zwolnieniem podatkowym z art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) usług świadczonych przez skarżącą spółkę będącą NZOZ w zakresie pobierania, preparatyki oraz przechowywania krwi pępowinowej.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, iż ta działalność podlega zwolnieniu w podatku VAT albowiem skarżąca spółka, jako NZOZ, świadczy usługi medyczne służące profilaktyce i diagnostyce. To z kolei wyczerpuje warunki podmiotowe i przedmiotowe zwolnienia. W ocenie Sądu treść przywołanego przepisu art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług w wersji literalnej w żaden sposób nie ogranicza zastosowania zwolnienia podatkowego względem przedmiotowej działalności skarżącej spółki. Charakterystyka świadczonych przez skarżącą usług, przechowywanie krwi pępowinowej, oraz jej badanie pod kątem możliwości jej

przechowywania i wykorzystania komórek macierzystych do procesu leczenia, jest bezpośrednio związane z profilaktyką, ratowaniem i poprawą zdrowia. Dotyczy to nie tylko sytuacji, w której choroba zostaje zdiagnozowana na etapie pobierania krwi pępowinowej, ale także sytuacji, w których schorzenie wykryte zostanie w pewnym odstępie czasowym od jej pobrania. Również w tych ostatnich przypadkach usługi świadczone przez skarżącą są niezbędne; w ich braku odpowiednie (efektywne) leczenie, ratunek, poprawa zdrowia nie byłyby możliwe. Dla zastosowania zwolnienia od VAT istotny jest cel wykonywanych świadczeń. Ze zwolnienia będą generalnie korzystać tylko te czynności, które mają charakter diagnostyczny lub terapeutyczny. Sąd podzielił stanowisko skarżącej, że nie ma możliwości przechowywania krwi pępowinowej w celu innym niż dokonanie w przyszłości jej przeszczepu będącego bez wątpienia terapeutycznym zabiegiem medycznym.

W kolejnej sprawie sygn. akt I SA/Kr 1954/10 Sąd wskazał, że przedmiotem zaskarżenia była decyzja o odmowie wznowienia postępowania ze względu na fakt, że nie zostało ono zakończone decyzją ani też postanowieniem, na które przysługuje zażalenie. Organy podatkowe obu instancji uznały bowiem, że wykreślenie z rejestru podatników podatku VAT na podstawie art. 96 ust. 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) nie następuje w drodze decyzji administracyjnej, lecz stanowi jedynie czynność techniczną, od której nie przysługują żadne środki zaskarżenia. W ocenie Sądu rozstrzygnięcie o wykreśleniu podatnika z rejestru na podstawie art. 96 ust. 9 ustawy o VAT dokonywane jest w drodze decyzji administracyjnej. Skutkiem bowiem wykreślenia jest pozbawienie podmiotu statusu podatnika VAT, a w konsekwencji pozbawienie podatnika prawa do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony.

Podatek dochodowy od osób prawnych

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1679/10 istota problemu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy strona skarżąca miała możliwość zaliczenia na zasadach ogólnych do kosztów uzyskania przychodów różnic powstałych na kwotach podatku od wartości dodanej wynikających z wystawionych faktur VAT w krajach należących do Unii Europejskiej.

Sąd stwierdził, iż w polskim systemie prawnym podatek od towarów i usług

jest odpowiednikiem podatku od wartości dodanej funkcjonującego w innych państwach Unii Europejskiej. Ustawa o podatku od towarów i usług stanowi implementację przepisów VI Dyrektywy dotyczącej wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. Przy tym nie jest sporne, iż wynikający z relacji między kontrahentami obowiązek rozliczania zawartych transakcji w walucie lokalnej w odniesieniu do całych należności (brutto) mógł z finansowego punktu widzenia powodować, że również w odniesieniu do należności dotyczącej podatku od towarów i usług w związku z jego późniejszym przeliczeniem na złote mógł powstać zysk lub strata. Zasadą jest, że nie każde przysporzenie (przychód) i koszt w znaczeniu ekonomicznym może być uznawany w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych bądź za przychód bądź za koszt uzyskania przychodu. Przychody bądź koszty w znaczeniu ekonomicznym mogą uzyskiwać status podatkowy w zakresie podatków dochodowych, jeżeli wynika to z odpowiednich regulacji prawnych dotyczących tych podatków.

Przejawem woli ustawodawcy w tym zakresie jest przywołany przepis art. 15a ustawy z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54 poz. 654 ze zm.- dalej: „u.p.d.o.p.”).

Z kolei z regulacji zawartych w art. 12 ust. 4 pkt 9, art. 12 ust. 4 pkt 10, art. 16 ust. 1 pkt 46 u.p.d.o.p. w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że:

- a) przychodem nie może być ani należny podatek od towarów i usług ani zwrócona różnica tego podatku,
- b) podatek od towarów i usług poza enumeratywnie wyliczonymi przypadkami nie może być uznany za koszty uzyskania przychodu.

Powyższa regulacja stanowi praktyczną realizację zasady neutralności podatku od towarów i usług dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Skoro zatem co do zasady podatek od towarów i usług w zakresie podatku dochodowego nie może być uznany w znaczeniu podatkowym ani za przychód ani za koszt uzyskania przychodu, to tym samym do takiej kategorii nie mogą zostać zaliczone wszelkie należności pochodne, tu różnice w rozliczeniu walut, powstałe na skutek ryzyka kursowego.

Podatek dochodowy od osób fizycznych

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 829/11 uznano, że dochody uzyskane przez akcjonariusza spółki komandytowo- akcyjnej związane z posiadaniem akcji podlegają opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 8 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2010 r., Nr 51, poz. 307 ze zm.), dopiero w momencie faktycznej wypłaty wnioskodawcy dywidendy, a nie w trakcie roku podatkowego poprzez ustalenie co miesiąc dochodu przypadającego akcjonariuszowi spółki komandytowo - akcyjnej i zapłatę zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy.

Podatek akcyzowy

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 854/11 Sąd stwierdził, że podmiot niebędący w okresie objętym wniesionym wnioskiem podatnikiem podatku akcyzowego, nie był obowiązany do deklarowania i zapłaty akcyzy do organu podatkowego (nabył towar z zapłaconym podatkiem), nie jest podmiotem uprawnionym, na podstawie art. 72 Ordynacji podatkowej do wystąpienia z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty, a tym samym o zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie nabytej energii elektrycznej wykorzystywanej do procesów elektrolitycznych.

Sąd uwzględniając poglądy przedstawione w uchwałach NSA z dnia 13 lipca 2009r. sygn. akt I FPS 4/09 oraz z dnia 22 czerwca 2011r. sygn. akt I GPS 1/11 (w szczególności w wydanej później) stwierdził, iż w niniejszym stanie faktycznym nie wszystkie tezy zawarte w tych orzeczeniach znajdują zastosowanie. Powodem tego jest okoliczność, iż z wnioskiem o interpretację wystąpił nie podmiot, który sprzedawał energię elektryczną, a podmiot, który nabył od kontrahenta towar w postaci energii elektrycznej, która w cenie nabycia zawierała podatek akcyzowy, a następnie zużył ją na cele prowadzonej działalności gospodarczej w procesach elektrolitycznych. Zatem podatnikiem podatku akcyzowego (zadeklarowanego) był sprzedawca (producent) towaru akcyzowego, który sprzedał wnioskodawcy energię elektryczną. Jednakże ta okoliczność nie została we wniosku przedstawiona.

Natomiast sam wnioskodawca nie był podatnikiem podatku akcyzowego z tytułu zużycia energii elektrycznej na cele prowadzonej działalności gospodarczej w procesach elektrolitycznych w tym okresie. Tymczasem powyższe uchwały

dotyczą co do zasady podatników podatku akcyzowego i ich uprawnienia z występowaniem o stwierdzenie i zwrot nadpłaty.

Biorąc pod uwagę treść uchwały NSA Sąd wskazał także, iż nie jest nadpłatą kwota podatku akcyzowego uiszczona z tytułu sprzedaży energii elektrycznej w sytuacji, w której ten kto ją uiszczył nie poniósł z tego tytułu uszczerbku majątkowego. W sytuacji nabycia energii elektrycznej, zawierającej podatek akcyzowy, która została zużyta na cele prowadzonej działalności gospodarczej w procesach elektrolitycznych służących do otrzymania cynku katodowego zapewne otrzymany produkt służy dalszej odsprzedaży, czy też stanowi produkt wykorzystany w dalszej działalności Spółki, co oznacza, iż koszt jego wytworzenia (w tym zużyta energia elektryczna) można wliczyć do ceny produktu. Zatem Spółka, prócz tego, że nie deklarowała podatku akcyzowego, przez co nie istniało w stosunku do niej świadczenie podatkowe realizowane na tle stosunku prawopodatkowego, to nie wykazała tu istnienia uszczerbku majątkowego.

Podatek od czynności cywilnoprawnych

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1794/11 przyjęto, że skoro przystępując do Unii Europejskiej Polska zwolniła z opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych pożyczki udzielone spółce kapitałowej przez jej wspólnika (akcjonariusza), to ponowne wprowadzenie tego rodzaju opodatkowania z dniem 1 stycznia 2007r., naruszało przepis art. 4 ust. 2 Dyrektywy kapitałowej. Powołano się na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który w wyroku z dnia 16 czerwca 2011r. (sprawa C-212/10) stwierdził, że „Artykuł 4 ust. 2 Dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału, zmienionej Dyrektywą Rady 85/303/EWG z dnia 10 czerwca 1985r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ponownemu wprowadzeniu przez państwo członkowskie podatku kapitałowego od pożyczki udzielonej spółce kapitałowej przez wierzyciela uprawnionego do udziału w zyskach owej spółki, jeżeli państwo to wcześniej zaniechało pobierania owego podatku.

Podatek od nieruchomości

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1064/11 istota sporu ogniskowała się wokół problemu opodatkowania tablic reklamowych umocowanych na gruncie przy pomocy fundamentów, podatkiem od nieruchomości w oparciu o art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, co jest związane z zakwalifikowaniem ich jako budowli. Sąd przyjął, że jeżeli do posadowienia urządzenia reklamowego w inne miejsce wymagane jest dostosowanie tego miejsca, użycie specjalistycznego sprzętu, a działanie to ma na celu umożliwienie użytkowania urządzenia zgodnie z przeznaczeniem i wymagają tego zasady bezpieczeństwa, to tego typu urządzenie ma cechy pozwalające na uznanie go za trwale związane z gruntem. W takim przypadku podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Jeżeli natomiast urządzenie reklamowe mogłoby zostać przeniesione w inne miejsce jedynie przy użyciu siły fizycznej, a posadowione bez konieczności instalacji bądź dostosowania podłoża w dowolnym miejscu nie traciłoby walorów użytkowych, to brak byłoby przesłanek dla uznania urządzenia za trwale związane z gruntem. Tym samym nie podlegałoby opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Postępowanie podatkowe

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1645/11 istota sporu sprowadzała się do możliwości zawieszenia postępowania podatkowego w trybie art. 201 § 1 pkt. 6 Ordynacji podatkowej w innym postępowaniu niż to, w toku którego doszło do wystosowania pytania do organów państw trzecich.

W ocenie Sądu orzekającego w sytuacji, gdy organ podatkowy zwróci się o udzielenie informacji niezbędnych do ustalenia lub określenia wysokości zobowiązania podatkowego w oparciu o prawidłowo interpretowaną umowę dwustronną o unikaniu podwójnego opodatkowania lub inną umowę międzynarodową, która przewiduje udzielenie konkretnej informacji, możliwe jest zawieszenie postępowania podatkowego w innym postępowaniu, niż to, w którym wystąpiono o tę informację, jeżeli uzyskanie tejże informacji jest niezbędne do określenia (ustalenia) wysokości zobowiązania podatkowe w tym drugim postępowaniu. Wykładnia taka nie stoi bowiem w sprzeczności z treścią art. 201 § 1

pkt 6 Ordynacji podatkowej, znajdując jednocześnie głębokie uzasadnienie aksjologiczne .

Uzyskane informacje od organów państw trzecich w ramach postępowania w przedmiocie podatku dochodowego mogą mieć bowiem bezpośrednie przełożenie na powstanie obowiązku podatkowego w podatku od towarów i usług. Pomimo tego, iż ww. podatki mają inny charakter jak i konstrukcje, to jednak w wielu przypadkach stan faktyczny kreujący zobowiązanie podatkowe w obu podatkach jest tożsamy. Z reguły bowiem to samo zdarzenie gospodarcze jest źródłem powstania obowiązku podatkowego w podatku od towarów i usług jak podatku dochodowym .

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1492/11 przyjęto, że bezprzedmiotowe (w rozumieniu art. 105 § 1 kpa) jest postępowanie w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego prawomocnie umorzonego już wcześniej na innej podstawie, niż domaga się obecnie strona żądająca ponownego umorzenia tego samego postępowania, ze wskazaniem jednak innej podstawy umorzenia.

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 486/11 uznano, że nie ma interesu prawnego w uzyskaniu zaświadczenia na mocy art. 306 a § 1 Ordynacji podatkowej osoba, która domaga się ujawnienia w zaświadczeniu składników wchodzących w skład spadku zgłoszonych przez inną osobę, powołując się na to, że informacja ta jest niezbędna dla toczącego się postępowania administracyjnego w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w celu prawidłowego określenia stron tego postępowania.

W sprawie sygn. akt I SA/Kr 1883/10 uznano, że w sprawie o stwierdzenie nadpłaty w podatku od nieruchomości za 2004 r. należnym osobie prawnej powinien mieć zastosowanie art. 79 § 2 pkt 2 Ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym w dacie powstania dochodzonej nadpłaty, a więc w 2004 r., a nie art. 79 § 2 w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia wniosku o stwierdzenie nadpłaty. Spółka akcyjna była zatem uprawniona do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty w podatku od nieruchomości za 2004 r. z zachowaniem terminu od dnia złożenia deklaracji, a nie jak twierdziły w toku postępowania organy podatkowe, do upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

2. Wydział II

Prawo budowlane

- a. kwalifikacja ogrodzenia jako obiektu budowlanego albo urządzenia budowlanego

W orzecznictwie Sądu zarysowała się rozbieżność co do możliwości zakwalifikowania ogrodzenia jako obiektu budowlanego. W wyroku do sygn. II SA/Kr 860/10 Sąd stwierdził, że pojęcie ogrodzenia nie ma ustawowej definicji, ale jest zaliczane do urządzeń budowlanych związanych z obiektem budowlanym (art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego). Wskazał, że za uznaniem ogrodzenia za obiekt budowlany przemawia przede wszystkim treść art. 29 ust. 1 pkt 23 oraz treść art. 30 ust. 1 pkt 3 w zw. z treścią art. 1 i art. 3 pkt 6 prawa budowlanego. Przepisy art. 29 ust. 1 pkt 23 i art. 30 ust. 1 pkt 3 prawa budowlanego mówią bowiem o budowie, które to pojęcie odnosi się, zgodnie z treścią art. 3 pkt 6 tego prawa, wyłącznie do obiektu budowlanego. W wyroku do sygn. II SA/Kr 1267/11, II SA/Kr 1234/11 Sąd uznał, że ogrodzenie nie jest obiektem budowlanym. Przytaczając definicję urządzenia budowlanego zawartą w art. 3 ustawy, Sąd podkreślił, że ustawa ta nie przewiduje żadnych wyjątków od reguły określonej w w/w przepisie. A zatem każde ogrodzenie (nie tylko związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem) w jej rozumieniu jest urządzeniem a nie obiektem budowlanym. Z kolei w wyroku do sygn. II SA/Kr 806/11 Sąd stwierdził, że ustawa traktuje ogrodzenie jako urządzenie budowlane tylko pod warunkiem istnienia pewnego związku o charakterze funkcjonalnym pomiędzy istniejącym obiektem budowlanym (art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego) a powiązaniem z nim i pełniącym w stosunku do niego rolę służebną ogrodzeniem.

- b. sprzeciw w prawie budowlanym

Generalnie w uzasadnieniach wyroków wyrażany jest pogląd, że do biegu terminu określonego w art. 30 ust. 5 Prawa budowlanego nie ma zastosowania przepis art. 57 § 5 k.p.a., będący normą procesową, adresowaną do strony

postępowania administracyjnego, a nie do organu. Sąd nie podziela poglądu wyrażonego między innymi w wyrokach NSA z dnia 21 kwietnia 2009 sygn. II OSK 574/08 i z dnia 12 grudnia 2006 r. sygn. II OSK 79/06. Nie można bowiem poszukiwać jego uzasadnienia ani w jego praktycznych walorach, ani w zasadzie „konstytucyjnej równości stron”, która nie dotyczy procesowych relacji pomiędzy organem administracji publicznej a stroną. Nie podziela również stanowiska, że o zachowaniu tego terminu decyduje data nadania przez organ w urzędzie pocztowym przesyłki zawierającej decyzję o sprzeciwie (II SA/Kr 1296/11). W uzasadnieniu wyroku do sygn. II SA/Kr 1366/11 Sąd stwierdził, że prawidłowa wykładnia sformułowania zawartego w art. 30 ust. 5 prawa budowlanego: „nie wniesie, w drodze decyzji, sprzeciwu”, dokonywana w zgodzie z Konstytucją, a głównie z zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) i z wynikającą z tej reguły zasadą pewności i bezpieczeństwa prawnego, oraz zasadą ochrony zaufania obywatela do Państwa i stanowionego przez nie prawa, jak również wynikającą z treści art. 104, art. 109 i art. 110 k.p.a. zasadą, że ujawnienie oświadczenia woli organu administracji publicznej na zewnątrz następuje poprzez doręczenie adresatowi oświadczenia, prowadzi do wniosku, że wniesienie sprzeciwu, następuje z dniem doręczenia sprzeciwu stronie. W uzasadnieniu wyroku Sąd powołał się również na wykładnię wyrażenia: „wniesienie sprzeciwu” przedstawioną w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2011 r., sygn. Kp 7/09. Trybunał stwierdził, że „skuteczność sprzeciwu związana jest zatem z jego uzewnętrznieniem, czyli skutecznym doręczeniem inwestorowi decyzji przed upływem 30-dniowego terminu”. Niedoręczenie inwestorowi sprzeciwu w tym terminie „wywołuje skutek materialnoprawny z mocy samego prawa”. Skutkiem tym jest „nabycie przez zgłaszającego uprawnienia do realizacji zamierzenia budowlanego i podjęcia robót”. Odmienna wykładnia tego pojęcia rodzi konsekwencje, które nie mogą zostać zaakceptowane w państwie prawa. Nie do przyjęcia jest bowiem sytuacja, że legalne w chwili prowadzenia robót budowlanych zachowanie inwestora, będzie w przyszłości – z perspektywy później doręczonego aktu administracyjnego – ocenione jako nielegalne.

Podobne stanowisko przyjęto w wyrokach wydanych w sprawach: II SA/Kr 720/11, II SA/Kr 1453/11, II SA/Kr 1557/11.

Jedynie w wyroku w sprawie II SA/Kr 1199/11 przyjęto pogląd odmienny, że termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem sprzeciw został

nadany w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego.

Nadto, w wyrokach sygn. II SA/Kr 973/11 i II SA/Kr 1557/11 Sąd nie podzielił prezentowanego w orzecznictwie poglądu, że termin 30 dniowy rozpoczyna swój bieg na nowo od daty wyznaczonej w postanowieniu nakładającym obowiązek uzupełnienia zgłoszenia. W wyroku do sygn. II SA/Kr 973/11 przyjęto natomiast, że nałożenie na inwestora w drodze postanowienia obowiązku uzupełnienia braków dokonanego zgłoszenia skutkuje przedłużeniem 30-dniowego terminu do wniesienia przez organ sprzeciwu.

c. samowola budowlana

WSA w Krakowie jednolicie przyjmuje, że termin określony w art. 48 ust. 3 Prawa budowlanego jest terminem procesowym i może być przedłużany stosowanie do uznania organu (sygn. II SA/Kr 1208/10, II SA/Kr 153/11, II SA/Kr 639/11).

WSA w Krakowie nie zachował jednolitości w kwestii kwalifikowania instalacji tablic reklamowych, uznając, że wymagane jest pozwolenie na budowę albo, że wystarczające jest dokonanie zgłoszenia. W wyroku do sygn. II SA/Kr 1468/10 Sąd wskazał, że instalacja urządzeń reklamowych, niezależnie czy umieszczanych na budynkach czy bezpośrednio na gruncie, niezależnie od wielkości czy stopnia ich skomplikowania stanowi przedmiot regulacji art. 29 ust. 2 pkt 6 znowelizowanej ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane. W wyroku do sygn. II SA/Kr 1072/11 Sąd uznał, że reklamy posadowione na trwałym fundamencie na gruncie stanowią budowlę w rozumieniu art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego i na ich posadowienie konieczne jest uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę. W wyroku do sygn. II SA/Kr 718/11 Sąd uznał, że co do zasady wykonanie stopy betonowej pod tablicę reklamową stanowi budowlę wymagającą uzyskania pozwolenia w formie decyzji i tym samym wyłączona jest możliwość realizacji tego rodzaju inwestycji po dokonaniu zgłoszenia.

W orzecznictwie tut. Sądu dominuje stanowisko, że oceniając w trybie art. 48 ustawy prawo budowlane zgodność samowoli budowlanej z przepisami prawa zagospodarowania przestrzennego organy w pierwszej kolejności obowiązane są badać zgodność z miejscowym planem, a dopiero w sytuacji gdy go nie ma, sięgać do decyzji o warunkach zabudowy, jak również orzekają biorąc pod uwagę plan

miejscowy obowiązujący w dacie wydania decyzji. Odmienny pogląd został wyrażony przez Sąd w wyroku do sygn. II SA/Kr 1436/10. W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania przez Sąd inwestorzy dopuścili się samowoli budowlanej w okresie, gdy teren inwestycji nie był objęty planem miejscowym, a inwestorzy legitymowali się ostateczną decyzją ustalającą warunki zabudowy dla przedmiotowej inwestycji. W dacie orzekania przez organy administracji działka została objęta miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Sąd podkreślił, że gdyby w przedmiotowej sprawie organ I instancji wydał zgodną z prawem decyzję w terminie jaki zakreśla art. 35 k.p.a., ocena możliwości legalizacji przedmiotowej samowoli dokonywana by była w oparciu o postanowienia decyzji o warunkach zabudowy, a nie w oparciu o plan zagospodarowania przestrzennego, który wtedy nie obowiązywał. W tym stanie rzeczy nie do zaaprobowania jest rozstrzygnięcie, które jest niekorzystne dla następcy prawnego inwestorów z tego powodu, że organ zbyt długo rozstrzygał sprawę i w tym czasie doszło do zmiany prawa, w myśl którego przedmiotowy obiekt budowlany nie może zostać zalegalizowany.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 304/11 Sąd stwierdził, że przepis art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) wprost określa pierwszeństwo ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wobec ustaleń decyzji o warunkach zabudowy.

WSA w Krakowie konsekwentnie uznaje, że na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego nie można wydać decyzji nakładającej na inwestora obowiązek przedłożenia opinii o stanie technicznym, gdyż nie stanowi to merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy (np. II SA/Kr 1387/10, II SA/Kr 148/11).

W sprawie rozstrzygniętej wyrokiem do sygn. II SA/Kr 1216/10, organ umorzył postępowanie prowadzone w sprawie samowoli stwierdzając, że skoro inwestor uzyskał ostateczne pozwolenie na użytkowanie obiektu, to nie jest możliwe wydanie decyzji w trybie art. 48, lub też prowadzenie postępowania w trybie art. 50 – 51 Prawa budowlanego. Sąd, uchylając decyzję o umorzeniu, stwierdził, że w sytuacji gdy budynek, którego dotyczy postępowanie, został zrealizowany na podstawie pozwolenia na budowę, ale pozwolenie to zostało następnie wyeliminowane z obrotu

prawnego, powstaje stan prawny wymagający ingerencji organów nadzoru budowlanego na podstawie przepisu art. 51 ust. 7 w zw. z art. 50 ust. 1 prawa budowlanego. Sąd podkreślił, że wydanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego w trybie art. 59 ust.1 w związku z art. 55 pkt 1 prawa budowlanego nie jest załatwieniem sprawy o legalizację tego obiektu.

d. nielegalne użytkowanie obiektu

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1377/11 Sąd wskazał, że zawiadomienie o zakończeniu budowy, o którym mowa w art. 54 ustawy Prawo budowlane, dotyczy budowy prowadzonej legalnie tzn. na podstawie uzyskanego pozwolenia na budowę. Prawnie skuteczne jest zatem zawiadomienie o zakończeniu budowy tylko w odniesieniu do obiektów wybudowanych zgodnie z projektem i warunkami pozwolenia na budowę. Nie sposób natomiast przyjąć, że powiadomienie organu takim zgłoszeniem będzie oznaczało legalizację samowoli budowlanej. Podobnie wypowiedział się Sąd w wyroku II SA/Kr 1374/11. W wyroku wydanym w sprawie do sygn. II SA/Kr 568/11 Sąd wskazał, że „użytkowanie obiektu budowlanego” w rozumieniu art. 57 ust. 7 ustawy Prawo budowlane nie jest tożsame z jakimkolwiek rodzajem korzystania z niego. „Użytkowanie” w rozumieniu tego przepisu oznacza korzystanie z obiektu budowlanego w sposób ciągły i trwały. Nie jest użytkowaniem obiektu budowlanego jednorazowe, kilkugodzinne przebywanie w nim nawet wielu osób, które nie wskazuje na trwały zamiar użytkowania obiektu budowlanego.

e. pozwolenie na budowę – kompletność dokumentacji

W wyroku do sygn. II SAB/Kr 151/10 Sąd stwierdził, że niedołączenie przez inwestora do wniosku o pozwolenie na budowę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, pomimo takiego obowiązku wynikającego z przepisów szczególnych, upoważnia do zastosowania regulacji przewidzianej w art. 64 § 2 kpa.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 880/10 Sąd uznał, że jeżeli inwestor winien dysponować decyzją ostateczną o środowiskowych uwarunkowaniach już w momencie złożenia wniosku o pozwolenie na budowę, to tym bardziej w dacie wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę decyzja środowiskowa musi mieć

przymiot ostateczności. Obowiązek oparcia decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę na decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody, czyli jej „wykorzystanie” w tym postępowaniu, jest jedynie szeroko rozumianym następstwem tej decyzji, a nie jej wykonaniem. Niedopuszczalne jest zatem rozstrzygnięcie sprawy o zatwierdzenie projektu budowlanego i udzielenie pozwolenia na budowę na podstawie nieostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody, zaopatrzonej jedynie rygorem natychmiastowej wykonalności.

f. prawo dysponowania nieruchomością na cele budowlane

Sąd jednolicie przyjmuje, że oświadczenie, o którym mowa w art. 32 ust. 4 pkt 2, Prawa budowlanego może podlegać weryfikacji ze strony organów administracji (tak m. in. II SA/Kr 270/11, II SA/Kr 950/09, II SA/Kr 1211/10).

g. wykonanie przyłączy – pozwolenie na budowę, zgłoszenie

W wyroku do sygn. II SA/Kr 591/10 wyrażono pogląd, że o ile zamierzeniem budowlanym jest budowa obiektu budowlanego jakim jest budynek, pozwolenie na budowę winno objąć całe zamierzenie, w tym instalacje i urządzenia budowlane zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Bez wpływu na powyższe pozostaje fakt wprowadzenia przez ustawodawcę możliwości budowy przyłączy elektroenergetycznych, wodociągowych, kanalizacyjnych, gazowych, ciepłych i telekomunikacyjnych bez konieczności uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę, z zachowaniem trybu zgłoszenia zamiaru realizacji takich robót budowlanych (art. art. 30 ust. 1 pkt 1a Pb w związku z art. 29 pkt 20 Pb). Taki tryb należy bowiem stosować w przypadku, gdy zamiarem inwestora jest zapewnienie uzbrojenia terenu działki zanim przystąpi do budowy obiektu budowlanego albo w sytuacji zmiany dotychczasowego sposobu zaopatrzenia już istniejącego obiektu budowlanego w wodę, energię elektryczną, energię cieplną i paliwa, czy też sposobu usuwania ścieków i wody opadowej.

Odmienne przyjęto w wyroku do sygn. II SA/Kr 896/10: skoro ustawodawca w art. 34 ust 3 pkt 3 Prawa budowlanego nałożył na inwestora składającego do zatwierdzenia projekt budowlany jedynie obowiązek uzyskania oświadczenia

właściwych jednostek o warunkach przyłączenia obiektu do sieci infrastruktury technicznej, to przyłącza nie muszą być elementem projektu budowlanego.

Zagospodarowanie przestrzenne - warunki zabudowy.

a. obszar analizowany

W przeważającej liczbie orzeczeń Sąd przyjmuje, że obszar analizowany winien mieć kształt okręgu o promieniu nie mniejszym niż trzykrotna szerokość frontu działki, nie mniejszej jednak niż 50 m (np. II SA/Kr 598/11, II SA/Kr 252/11). W niektórych orzeczeniach wyrażany jest pogląd, że wyznaczenie wokół działki budowlanej obszaru analizowanego powinno nastąpić w taki sposób, by działka budowlana, której dotyczy wnioski o ustalenie warunków zabudowy znajdowała się w centrum tego obszaru, a odległość między liniami wyznaczającymi granice obszaru analizowanego (średnica) wynosiła nie mniej niż trzykrotna szerokość frontu działki objętej wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy i nie mniej niż 50 metrów (np. II SA/Kr 346/11).

W wyroku do sygn. II SA/Kr 114/11 wyrażono pogląd, że wykładnia celowościowa przepisu § 3 ust.1 w związku z § 2 pkt 5) oraz § 6 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U.03.164.1588) wskazuje, że w sytuacji, gdy jedynie niewielki fragment terenu inwestycji przylega bezpośrednio do drogi publicznej, punktem odniesienia dla ustalenia trzykrotnej szerokości frontu działki objętej wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy powinna być długość linii łączącej najdalej wysunięte punkty terenu inwestycji.

b. nieprzekraczalna linia zabudowy a obowiązująca linia zabudowy

Orzecznictwo nie jest jednolite. Przeważa pogląd, że „obowiązująca linia zabudowy” oznacza konieczność usytuowania projektowanego obiektu dokładnie wzdłuż tej linii (np. II SA/Kr 1050/11, II SA/Kr 778/11, II SA/Kr 313/11, II SA/Kr 1487/11, II SA/Kr 1454/11, II SA/Kr 759/10). Odmienne stanowisko zawarto w wyroku do sygn. II SA/Kr 899/11, w którym stwierdzono, że pojęcie „obowiązującej

linii zabudowy” oznacza nieprzekraczalną granicę terenu planowanej inwestycji, przy czym jest to granica obszaru, lecz niekoniecznie jest to linia, do której budynki muszą przylegać.

c. druga linia zabudowy

Sąd jednolicie zajmuje stanowisko, że dopuszczalne jest odstępianie od określania linii zabudowy, gdy inwestycja usytuowana ma być w drugiej linii zabudowy (np. II SA/Kr 735/11, II SA/Kr 1050/11).

W wyroku do sygn. II SA/Kr 193/11 wyrażono pogląd, że nie może stanowić uzasadnienia decyzji odmownej fakt, że linia zabudowy określona przez urbanistę jako wschodnia granica kwartału zabudowy nie przebiega przez teren inwestycji, zwłaszcza, że jest to linia dalszych, kolejnych linii zabudowy od strony drogi publicznej.

d. odmowa ustalenia warunków zabudowy

Jednolicie przyjmuje się, że przepisy ogólne zawarte w art. 1 ust. 2 u.p.z.p., w tym przepis nakazujący uwzględnianie w zagospodarowaniu przestrzennym wymagań ładu przestrzennego (art. 1 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p.) nie mogą samodzielnie stanowić podstawy odmowy ustalenia warunków zabudowy (np. II SA/Kr 193/11).

e. dopuszczenie budowy w granicy

W orzecznictwie WSA w Krakowie wyrażany jest pogląd, że zgodnie z obecnym brzmieniem § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie kwestia możliwości lokalizowania obiektów budowlanych w granicy działek rozstrzygana jest już na etapie ustalania warunków zabudowy, a nie wyłącznie w toku postępowania w przedmiocie udzielenia pozwolenia na budowę, toczącego się przed organami administracji architektoniczno – budowlanej (np. II SA/Kr 1129/11).

f. załączniki do decyzji o warunkach zabudowy

W orzecznictwie WSA w Krakowie wyrażany jest jednolity pogląd, że skoro załącznik graficzny do decyzji ma stanowić jej integralną część, to musi odpowiadać takim samym wymogom jak decyzja, czyli powinien być opatrzony podpisem osoby upoważnionej do podejmowania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu, wskazywać datę i numer decyzji, której integralną część stanowi (np. II SA/Kr 124/11, II SA/Kr 550/11).

g. strony postępowania o ustalenie warunków zabudowy

WSA w Krakowie prezentuje stanowisko, że stronami w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy są właściciele nieruchomości, dla których ustalane są warunki zabudowy, właściciele nieruchomości sąsiadujących bezpośrednio z terenem inwestycji, jak i wyjątkowo właściciele sąsiednich nieruchomości nie graniczących bezpośrednio z terenem przyszłego zamierzenia inwestycyjnego, co do których organy ustaliły możliwość jakiegokolwiek ingerencji w ich interes prawny (np. II SA/Kr 476/11, II SA/Kr 913/10, II SA/Kr 585/11, II SA/Kr 674/11, II SA/Kr 766/11).

Skargi na uchwały w przedmiocie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i planu zagospodarowania przestrzennego

a. ocena sprzeczności planu zagospodarowania przestrzennego ze studium

Sąd jednolicie przyjmuje, że skoro celem studium jest określanie polityki przestrzennej gminy i lokalnych zasad zagospodarowania przestrzennego, to akt taki musi być ogólniejszy od miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i plan nie musi być wierną kopią studium. Plan może rozwijać i uszczegóławiać rozwiązania przyjęte w studium i nie można z tego powodu twierdzić, że jest on ze studium niezgodny (np. II SA/Kr 1213/10, II SA/Kr 1460/10, II SA/Kr 1347/10, II SA/Kr 1136/10).

b. interes prawny we wniesieniu skargi na studium

W wyroku sygn. II SA/Kr 679/10 Sąd wskazał, że kwestię zaskarżalności postanowień studium należy badać w odniesieniu do każdego przypadku odrębnie, między innymi w sytuacji, gdy w wyniku zgodnych z ustaleniami studium postanowień miejscowego planu zagospodarowania dochodzić może do nieuzasadnionego naruszenia zasady równości właścicieli sąsiednich nieruchomości. Opowiedział się za dopuszczalnością zaskarżenia w odpowiednim zakresie ustaleń studium, będących niejako pierwotnym źródłem takiego naruszenia. W omawianych sytuacjach tylko prawo zaskarżenia ustaleń studium uczyni realnym konstytucyjne prawo do sądu realizowane na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Odmienny pogląd wyrażono w wyrokach II SA/Kr 1212/10, II SA/Kr 832/10, II SA/Kr 1288/10. W uzasadnieniach wyroków Sąd stwierdził, że jedynym środkiem prawnej ochrony podmiotów wobec ustaleń gminnego studium, które poprzez wpływ na treść planu miejscowego w sposób pośredni wpływa na ich sytuację prawną jako właścicieli lub użytkowników wieczystych, jest wprowadzenie skarga do sądu administracyjnego na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, ale jest to praktycznie środek potencjalny, którego wykluczyć nie można, ale który będzie mógł odnieść skutek wyjątkowo, albowiem skarżący nie zdoła w zasadzie wykazać, że uchwała w przedmiocie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy – akt wewnętrzny – narusza jego interes prawny lub uprawnienia.

c. związanie prawomocnym wyrokiem

Sąd jednolicie przyjmuje, że jeżeli o legalności określonego aktu prawa miejscowego orzekł już sąd administracyjny i skargę oddalił, to sąd ten orzekając później, ze skargi innego podmiotu, jest związany dokonanyymi wcześniej ocenami, a kolejną skargę może rozpoznać w granicach, w jakich nie była rozpoznawana wcześniej, tj. naruszenia indywidualnego interesu skarżącego. W konsekwencji ewentualne stwierdzenie nieważności takiego aktu może nastąpić tylko w części dotyczącej interesów prawnych skarżącego.

d. ocena w kwestii przekroczenia władztwa planistycznego

W uzasadnieniu wyroku do sygn. II SA/Kr 278/11 Sąd stwierdził, że działanie organu w ramach tzw. „władztwa planistycznego” mieściło się w granicach wyznaczonych przepisami prawa. W sytuacji, gdy właściciel nieruchomości położonej w obszarze planu nie zgłaszał wniosków do projektu planu lub na etapie poprzedzającym nie uczestniczył w dyskusji publicznej i w innych formach udostępniania wiedzy o projekcie planu, trudno skutecznie zarzucać organom gminy przekroczenie granic władztwa planistycznego. Organy planistyczne nie mogą bowiem domniemywać zamierzeń właścicieli, tym bardziej, gdy uchwalany plan jest zgodny z postanowieniami studium, obowiązującego od wielu lat.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 557/11 Sąd również nie dopatrzył się przekroczenia władztwa planistycznego gminy. Wskazał, że jedyna odmienność pomiędzy uchwalonym planem a studium dotyczy wprowadzenia na rysunku planu drogi wewnętrznej KDW. Należy mieć jednak na uwadze, że wyznaczając obszar budownictwa mieszkaniowego Gmina musi również zapewnić stosowne skomunikowanie tego obszaru poprzez zaprojektowanie właściwej infrastruktury drogowej. Działania takie w pełni zatem mieszczą się w zakresie władztwa planistycznego gminy.

e. ponowienie czynności planistycznych

Sąd jednolicie przyjmuje (np. II SA/Kr 1073/10, II SA/Kr 565/11, II SA/Kr 19/11), że obowiązek ponowienia czynności planistycznych, o jakich mowa w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie istnieje generalnie, tzn. nie można go odnieść do każdej sytuacji, w której doszło do zmiany w planie w wyniku uwzględnienia uwag. Musi on być analizowany w przypadku każdej zmiany osobno, przy uwzględnieniu za każdym razem czynnika niezbędności. Zatem nie w każdym przypadku uwzględnienie uwag przez radę gminy musi prowadzić do powtórzenia procedury planistycznej, a jeżeli nawet to następuje, to w niezbędnym zakresie.

f. interes prawny we wniesieniu skargi na plan

W wyroku do sygn. II SA/Kr 679/10 Sąd stwierdził, że skarżąca nie ma legitymacji we wniesieniu skargi w sytuacji, gdy zagospodarowanie działek skarżącej w sposób odmienny od jej oczekiwań nastąpiło w 2005 r., a skarżąca wniosła skargę w 2009 r.

W uzasadnieniu wyroku do sygn. II SA/Kr 490/11 oddalającym skargę Sąd wyraził pogląd, że nie byłoby dopuszczalne wywodzenie legitymacji procesowej skarżącego ze sfery praw do nieruchomości, jakie miał do tej nieruchomości jego poprzednik prawny.

Podobny pogląd wyrażony został w wyroku do sygn. II SA/Kr 1501/10, w którym Sąd stwierdził, że naruszenie interesu prawnego należy badać na datę podjęcia (wejścia w życie) danej uchwały, gdyż właśnie wtedy dochodzi do zmiany sytuacji prawnej nieruchomości z powodu wprowadzenia nowej regulacji. W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania skarżący nabył działkę w 2010 r. pod „rządami” zaskarżonej uchwały, która została podjęta w 2001 r. (uchwała w sprawie uznania obszaru obejmującego m.in. nieruchomość skarżącego za użytek ekologiczny), zatem wszedł w zastaną sytuację prawną, stąd musiał liczyć się z ograniczeniami prawa własności istniejącymi w dacie jej nabycia. Zdaniem Sądu decydując się na nabycie danej nieruchomości, zdecydował się skarżący świadomie również na ograniczenie prawa własności tej nieruchomości wynikające z zaskarżonej uchwały.

Z kolei w wyroku do sygn. II SA/Kr 931/11 Sąd przyjął, że skarżący mają legitymację do wniesienia skargi, mimo, iż ich nieruchomość nie jest położona w obszarze planu. Sąd stwierdził, że istotą ustalenia, czy zaskarżony plan miejscowy narusza interes prawny jest wykazanie, że dokonana planem miejscowym zmiana w dotychczasowym sposobie zagospodarowania danego terenu uniemożliwia lub przynajmniej utrudnia dotychczasowy sposób wykonywania prawa własności skarżących. Działka skarżących położona była przed zaskarżoną zmianą planu miejscowego w strefie działalności produkcyjnej o wysokiej intensywności. Dokonana w planie zmiana dotychczasowego przeznaczenia działki sąsiedniej z przeznaczonej pod działalność przemysłową na działkę przeznaczoną pod budownictwo mieszkaniowe ma znaczenie dla sposobu zagospodarowania działki skarżących.

g. opinia w procedurze planistycznej

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1216/11 Sąd stwierdził, że uzyskanie opinii o przedmiotowym planie miejscowym już po uchwaleniu planu powoduje, że opinia ta nie została wyrażona w trybie art. 17 pkt 6 lit. c u.p.z.p., skoro powołany przepis wyraźnie wskazuje na opiniowanie projektu planu miejscowego, a nie już uchwalonego i obowiązującego planu.

h. stawka opłaty planistycznej

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1431/09 Sąd wskazał, że obowiązek ustalenia stawki renty planistycznej i wynikający z tego zakaz ustalenia tej stawki w wysokości 0% lub zaniechanie jej ustalania uznać należy za zasadę sporządzania planu miejscowego i, co za tym idzie, ustalenie stawki w wysokości 0% lub jej nieustalenie - za naruszenie tej zasady skutkujące stwierdzeniem nieważności uchwały w przedmiocie planu miejscowego.

Opłaty planistyczne.

Konsekwentnie przyjmuje się, że dla wymierzenia opłaty, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami wystarczające jest wszczęcie postępowania w tej sprawie przez właściwy organ przed upływem pięciu lat od dnia, w którym plan miejscowy albo jego zmiana stały się obowiązujące (art. 37 § 3 ugn.). Przykładowo, stwierdzono tak w wyrokach wydanych do sygn. II SA/Kr 817/10, II SA/Kr 1446/10 i II SA/Kr 1547/11.

Kontrola decyzji o nałożeniu opłaty planistycznej dokonywana jest z uwzględnieniem wyroku TK z dnia 9 lutego 2010 r., sygn. P 58/08 (np. II SA/Kr 289/11, II SA/Kr 817/10, II SA/Kr 286/11, II SA/Kr 965/11). Dodatkowo, w wyrokach II SA/Kr 286/11 i II SA/Kr 277/11 Sąd dokonał rozszerzającej interpretacji ww. wyroku TK wskazując, że jeżeli uchwalono plan miejscowy, a przed jego uchwaleniem nie obowiązywał plan miejscowy, co spowodowane było zaniechaniem prowadzenia procedury planistycznej przez organy gminy – w postępowaniu administracyjnym zmierzającym do ustalenia opłaty planistycznej każdorazowo należy uwzględnić

przeznaczenie danej nieruchomości w poprzednio obowiązującym planie miejscowym niezależnie od tego, kiedy i z jakich powodów utracił on moc obowiązywania (np. w pierwszym z tych wyroków utrata mocy planu miejscowego nastąpiła na podstawie art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym).

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1131/11 Sąd stwierdził, że jeżeli w wyniku podziału majątku dorobkowego małżonków następuje nie tylko podział nieruchomości ale też spłata jednego z małżonków środkami pochodzącymi z majątku osobistego drugiego małżonka w zamian za uzyskanie własności całej nieruchomości (także tej części której właścicielem byłby drugi małżonek w razie podziału fizycznego) dochodzi do odpłatnej, ekwiwalentnej czynności prawnej tj. zbycia, rodzącego obowiązek poniesienia opłaty planistycznej.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1299/11 Sąd, odnosząc się do zarzutu, że wartość nieruchomości ustalona w operacie szacunkowym odbiega od tej uwidocznionej w akcie notarialnym, wskazał, że kwota za jaką nieruchomość została zbyta nie ma znaczenia przy ustalaniu wysokości opłaty planistycznej, bowiem opłata ta jest ustalana w oparciu o wartość nieruchomości ustaloną przez rzeczoznawcę majątkowego w operacie szacunkowym (który sporządzany jest już po zbyciu nieruchomości) a nie na podstawie kwoty zbycia wskazanej w akcie notarialnym.

Zwrot wywłaszczonej nieruchomości.

a. legitymacja

Jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że z wnioskiem o zwrot wywłaszczonej nieruchomości muszą wystąpić wszyscy byli właściciele lub spadkobiercy.

b. niedopuszczalność zwrotu nieruchomości stanowiącej drogę publiczną

Konsekwentnie w WSA w Krakowie prezentowany jest pogląd, że niedopuszczalne jest orzeczenie o zwrocie wywłaszczonej nieruchomości jeżeli

stanowi ona część drogi publicznej. W wyroku do sygn. II SA/Kr 1484/10 Sąd uzasadniając takie stanowisko odwołał się do treści art. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdzie wskazano, że przepisy tej ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw. Taką „inną” ustawą jest również ustawa z dnia 21 czerwca 1985 r. o drogach publicznych. Zgodnie z art. 2a ustawy o drogach publicznych drogi krajowe gminne stanowią własność właściwej gminy. Przepis ten określa strukturę własnościową dróg gminnych będącymi drogami publicznymi w sposób nie dopuszczający wyjątków. Z przepisu tego wynika zakaz przenoszenia własności dróg publicznych (w tym gminnych) na rzecz podmiotów innych niż wymienione w tym przepisie.

- c. tożsamość sprawy na gruncie aktualnie obowiązującej ustawy i poprzednio obowiązującej

Zagadnieniem porównania uregulowań ustawy o gospodarce nieruchomościami z 1998 r. i poprzedzającej ją ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości z 1985 r. w zakresie przesłanek zwrotu wywłaszczonej nieruchomości i w konsekwencji ustaleniem, czy wobec zmiany stanu prawnego można mówić o tożsamości sprawy i „stanie rzeczy osądzonej”, zajmował się Sąd w wyroku do sygn. II SA/Kr 628/11. Sąd uznał, że zmiana stanu prawnego wywołana wejściem w życie ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. nie została dokonana z zachowaniem zasady ciągłości regulacji prawnej, stąd ostateczne decyzje w przedmiocie zwrotu nieruchomości wydane pod rządami przepisów ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości z dnia 29 kwietnia 1985 r. (Dz. U z 1991 r. Nr 30, poz. 127 z późn. zm.) nie uniemożliwiają organom administracji rozpoznawania spraw dotyczących zwrotu wywłaszczonych nieruchomości pod rządem nowej ustawy.

- d. ocena zbędności

W orzecznictwie WSA w Krakowie wyrażane są rozbieżne oceny co do zbędności wywłaszczonej nieruchomości w rozumieniu art. 137 ustawy o gospodarce nieruchomościami, jak również co do charakteru prawnego terminów określonych w ww. przepisie. W tym zakresie Sądy zaprezentowały następujące stanowiska:

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1418/10 Sąd stwierdził, że dla oceny zbędności nieruchomości w rozumieniu art.137 cyt. ustawy, do czego jest zobowiązany organ, nie ma znaczenia jej aktualne przeznaczenie, czy wykorzystanie.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 93/11 Sąd wskazał, że ustawodawca określił terminy, po upływie których stan nieruchomości nie ma już znaczenia dla decyzji o jej zwrocie.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 191/11 Sąd podał, że w rozumieniu ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, zajęcie nieruchomości na cel przyszłego wywłaszczenia jest jego etapem i rozważania kwestii realizacji celu wywłaszczenia w aspekcie zwrotu nieruchomości później wywłaszczonej nie można ograniczyć tylko do momentu wydania decyzji o wywłaszczeniu bowiem skutki wywłaszczenia rozpoczynają się z chwilą zajęcia nieruchomości a kończą z chwilą wydania decyzji o wywłaszczeniu. Nie ma znaczenia, dla przyjęcia realizacji celu wywłaszczenia, późniejsza zmiana sposobu użytkowania nieruchomości czy nawet zaprzestanie w ogóle korzystania z nieruchomości.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1296/10 Sąd stwierdził, że istota „zbędności” polega na tym, że cel wywłaszczenia nie jest (i nie był) zrealizowany. Ustawowa definicja pojęcia zbędności nieruchomości na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu nakłada na organy administracji publicznej obowiązek ścisłej wykładni, bez możliwości dokonywania jakichkolwiek odstępstw od treści zawartej w art. 137 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Późniejsza zmiana tego celu nie jest dopuszczalna, a o tym, czy nieruchomość stała się zbędna, decyduje cel, na który została wywłaszczona i to cel rozumiany bardzo ściśle. Zwrot wywłaszczonej nieruchomości powinien nastąpić nie tylko wtedy, gdy nie zrealizowano zamierzonej inwestycji, ale również wówczas, gdy inwestycję wykonano, ale jest ona wykorzystywana bądź przeznaczona na inny cel niż określony przy wywłaszczaniu.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1069/11 Sąd wywiódł, że „określone w art.137 ust.1 w punktach 1) i 2) terminy 7 i 10 lat stanowią tylko dopełnienie przesłanki zbędności. Użycie w omawianym przepisie sformułowania „pomimo upływu” znaczy tylko tyle, że zgłoszone przed upływem w/w terminów roszczenie o zwrot nie będzie mogło być uwzględnione.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1422/10 Sąd, odwołując się do treści art. 137 ust. 1 pkt 1 i 2 ww. ustawy wskazał, że regulacja ta oznacza, że pierwszym i podstawowym warunkiem zwrotu wywłaszczonej nieruchomości jest jej obiektywnie stwierdzona zbędność dla realizacji celu wywłaszczenia. Jeśli cel wywłaszczenia został zrealizowany, to zwrot nie jest możliwy bez względu na to, kiedy realizacja nastąpiła.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1202/10 Sąd wskazał, że obie normy prawne z art. 137 ust. 1 u.g.n. mają charakter rozłączny w tym znaczeniu, że zaistnienie przesłanek z którejkolwiek z nich czyni wniosek o zwrot nieruchomości zasadnym. W konsekwencji oznacza to, że nieruchomość nie może być uznana za zbędną na cel wywłaszczenia tylko wówczas, kiedy realizacja celu, na który została wywłaszczona, została rozpoczęta przed upływem 7 lat od wywłaszczenia nieruchomości i zakończona przed upływem 10 lat od tego dnia”

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1141/10 Sąd podał, że cel wywłaszczenia należy interpretować ściśle, stosownie do przepisu art. 136 ust. 1 u.g.n. zakazującego użycia nieruchomości na inny cel niż określony w decyzji o wywłaszczeniu. Późniejsza zmiana celu wywłaszczenia określonego w decyzji o wywłaszczeniu stosownie do art. 119 ust. 1 u.g.n. jest niedopuszczalna, jak również jego rozszerzająca interpretacja ze względu na wyjątkowy charakter instytucji wywłaszczenia. Zrealizowanie innego celu, niż zakładany przy wywłaszczeniu nie stoi na przeszkodzie zwrotu nieruchomości na podstawie art. 136 ust. 3 u.g.n.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 627/11 Sąd wskazał, że jeśli zrealizowanie celu wywłaszczenia nastąpiło po upływie terminów określonych w art. 137 ustawy o gospodarce nieruchomościami to nie ma przeszkód w uznaniu nieruchomości za zbędną na cel wywłaszczenia.

e. ocena zasadności zawieszenia postępowania administracyjnego o zwrot nieruchomości

Rozbieżności w orzecznictwie Sądu zarysowały się w odniesieniu do zastosowania przez organy administracji publicznej orzekające w przedmiocie zwrotu nieruchomości art. 100 kpa.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 384/11 przedmiotem kontroli Sądu było, wydane na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. w związku z art. 136 ust. 3 ugn. postanowienie o zawieszeniu postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego polegającego na ustaleniu przez sąd powszechny ważności umowy sprzedaży zawartej pomiędzy Agencją Mienia Wojskowego z siedzibą w Warszawie a spółką pod firmą Małopolska Giełda Rolno - Ogrodnicza „MAGRO” S. A. z siedzibą w Krakowie, wraz z wezwaniem wnioskodawcy do wystąpienia w określonym terminie do właściwego sądu powszechnego z pozwem o ustalenie ważności w/w umowy. Sąd stwierdził, że w sytuacji kiedy na skutek własnych działań, noszących cechy rażącego naruszenia obowiązującego prawa, organ administracji doprowadza do powstania stanu uniemożliwiającego zwrot, zobowiązanie strony do podjęcia środków prawnych, które doprowadzą do stanu w którym organ administracji będzie mógł zadośćuczynić słusznym roszczeniom tej strony tj. przerzucanie na nią wszystkich skutków własnych pozaprawnych działań, literalnie wprowadzie nie kłóci się z dyspozycją art. 100 k.p.a, ale wykracza znacznie poza zakres uznania administracyjnego i narusza zasady postępowania administracyjnego określone w przepisach art. 7 k.p.a. i 8 k.p.a.

Nieco odmienne stanowisko zostało wyrażone w wyroku do sygn. II SA/Kr 595/11. Sąd stanął na stanowisku, że art. 100 § 1 k.p.a. nie przyznaje organowi administracji publicznej uprawnienia (legitymacji procesowej) do wystąpienia do sądu w sprawie, która dotyczy strony prowadzonego przez ten organ postępowania.

Odszkodowania za nieruchomości zajęte pod drogi publiczne - art. 73 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną

a. termin

W orzecznictwie WSA w Krakowie nie ma rozbieżności co do charakteru terminu określonego w art. 73 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną – jednolicie przyjmuje się termin jest terminem prawa materialnego, bez możliwości jego przywrócenia np. II SA/Kr 1295/10.

b. podmioty uprawnione do uzyskania odszkodowania

W orzeczeniach Sądu zarysowały się rozbieżności przy określaniu podmiotów uprawnionych do uzyskania odszkodowania.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1554/10 Sąd podzielił wykładnię przepisu dokonaną przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku wydanym do sygn. akt I OSK 1825/07, gdzie wskazano, że uprawnionym do odszkodowania jest właściciel nieruchomości na dzień 31 grudnia 1998 r.

Odmienne poglądy zostały wyrażone w wyroku II SA/Kr 638/11, gdzie Sąd odwołując się do rozbieżności zaistniałych w tym zakresie w orzecznictwie, podzielił stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zawarte w wyroku z dnia 11 stycznia 2010 r. (wyrok 7 sędziów NSA, I OPS 3/09, LEX nr 534304), gdzie wskazano, że uprawnionym do złożenia wniosku o ustalenie i wypłacenie odszkodowania, o którym mowa w art. 73 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną jest także podmiot, który po dniu 31 grudnia 1998 r., ale przed wydaniem decyzji na podstawie art. 73 ust. 3 tej ustawy, zawarł umowę nabycia nieruchomości zajętej pod drogę publiczną w formie aktu notarialnego z osobą, która była właścicielem tej nieruchomości w dniu 31 grudnia 1998 r. i został wpisany jako właściciel tej nieruchomości do księgi wieczystej.

Odszkodowanie a stany faktyczne sprzed wejścia w życie ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Składy orzekające jednolicie uznają, że art. 129 ust. 5 pkt 3 ustawy z 21.08.1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. nr 102, poz. 651 ze zm.) ma zastosowanie do roszczeń we wszystkich sprawach, w których doszło do pozbawienia praw do nieruchomości bez ustalonego odszkodowania, w tym również do tych w których prawo do odszkodowania powstało przed wejściem w życie ustawy.

W wyrokach do sygn. II SA/Kr 942/11, II SA/Kr 646/11, II SA/Kr 159/11, II SA/Kr 513/11, II SA/Kr 715/11, II SA/Kr 1077/11, II SA/Kr 878/11, II SA/Kr 978/11

i II SA/Kr 1010/11 Sąd wyraził pogląd, że z art. 129 ust. 5 u.g.n. wynika, iż odnosi się on do takich stanów faktycznych, w których doszło do pozbawienia prawa własności bez ustalenia odszkodowania bez względu na to, czy okoliczności uzasadniające ustalenie odszkodowania zaistniały przed, czy po wejściu w życie ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami.

Ochrona środowiska.

Jak wynika z orzecznictwa dotyczącego nakładania opłat za wydanie zezwolenia na usunięcie drzew i kar administracyjnych za usunięcie drzew i krzewów bez wymaganego zezwolenia powyższe zagadnienia uregulowane w ustawie o ochronie przyrody nie rodzą większych wątpliwości interpretacyjnych. Problemem spornym jest przede wszystkim ustalenie osoby zobowiązanej do wystąpienia wnioskiem o zezwolenie i w konsekwencji również zobowiązanej do zapłaty kary (np. II SA/Kr 1279/10, II SA/Kr 1636/11, II SA/Kr 1001/11 i II SA/Kr 471/11).

W sprawie do sygn. II SA/Kr 316/11 kara pieniężna za usunięcie drzewa została nałożona na zobowiązanego do zakupu w imieniu własnym określonej działki i następnie przeniesienia jej własności na rzecz zleceniodawców z mocy umowy cywilnoprawnej. Zdaniem organu ów zobowiązany, który w imieniu własnym nabył nieruchomość, z której następnie usunięto drzewa, był właścicielem i posiadaczem działki. W uzasadnieniu wyroku Sąd wyraził pogląd, że fiducjarne nabycie nieruchomości oznacza nabycie własności przez osobę podstawioną, która na życzenie innej osoby dokonuje nabycia w imieniu własnym, ale na jej koszt i zobowiązuje się na każde jej żądanie przenieść na nią nabyte prawo i wydać jej wszystko, co przy wykonaniu zlecenia dla niej uzyskała. Sąd stwierdził, że związek przyczynowy między zaniechaniem posiadacza nieruchomości a usunięciem drzew z tej nieruchomości istnieje wtedy, kiedy posiadacz nieruchomości przynajmniej wiedział o usuwaniu drzew z jego nieruchomości i na to działanie się godził. W razie ustalenia, że posiadacz nieruchomości dowiedział się o usunięciu drzew z nieruchomości już po dokonaniu wycięcia drzew, nieuprawniony jest pogląd, że godził się na ich usunięcie, a tym samym brak jest związku przyczynowego między zaniechaniem posiadacza nieruchomości a usunięciem drzew.

Zagadnienia procesowe.

- a. wznowienie postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.

Analiza aktualnego orzecznictwa WSA w Krakowie w przedmiocie wznawiania postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. wskazuje, że Sąd opowiada się za tym kierunkiem w orzecznictwie, który dopuszcza już na wstępnym etapie weryfikację posiadania przez wnoszącego podanie przymiotu strony, a więc także w sytuacji, gdy podstawą żądania wznowienia postępowania jest pozbawienie udziału w sprawie (tak orzeczenia II SA/Kr 1458/10 07.03.2011 r., II SA/Kr 154/11, II SA/Kr 1345/10).

- b. autokontrola w trybie art. 54 § 3 p.ps.a.

W wyroku II SA/Kr 1275/10 Sąd wyraził pogląd, że decyzja wydana trybie art. 54 § 3 p.p.s.a. nie może wywoływać skutku w postaci powrotu sprawy na drogę administracyjną przed organ pierwszej instancji. Możliwość tę wykluczyło bowiem skierowanie sprawy na drogę sądową.

- c. postanowienie administracyjne

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1396/10 Sąd uznał, że zaskarżone postanowienie organu I instancji spełnia konstytutywne elementy decyzji administracyjnej. Samo nazwanie rozstrzygnięcia „postanowieniem” nie może samo z siebie przesądzać o konieczności jego uchylecia.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 1396/10 Sąd wyraził pogląd, że organ administracji publicznej, któremu przekazano podanie, nie jest związany wskazaniem co do właściwości zawartym w postanowieniu o przekazaniu. Uznając, że nie jest właściwy do załatwienia sprawy, może zwrócić podanie organowi, który je przekazał, co powoduje powstanie sporu o właściwość w rozumieniu art. 22 § 1 kpa, albo przekazać podanie w drodze postanowienia innemu organowi administracji publicznej, który uzna za właściwy do rozpoznania sprawy.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 709/11, Sąd uznał, że art. 160 k.p.a., który utracił moc z chwilą wejścia w życie w dniu 1 września 2004 r. ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw, ma zastosowanie jeżeli uprawomocnienie decyzji nadzorczej o stwierdzeniu nieważności decyzji wadliwej nastąpiło przed dniem 1 września 2004 r.

W wyroku do sygn. II SA/Kr 232/11 Sąd stwierdził, że strona domagająca się wyłączenia piastuna organu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, działania organu I instancji w tej mierze może kwestionować w odwołaniu. Nie ma żadnych podstaw, aby pojęcie „bezpośredniego przełożonego” utożsamiać z pojęciem organu wyższego stopnia.

- d. Strona postępowania według ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

W wyroku z 25.07.2011 r., sygn. II SA/Kr 582/11 Sąd wskazał, że ustawa z dnia 3 października 2008 r. nie zawiera normy, która w sposób szczególnie regulowałaby kryteria ustalania kręgu stron postępowania, będących osobami fizycznymi. Nie jest takim przepisem przepis art. 5 ustawy, zgodnie z którym każdy ma prawo uczestniczenia, na warunkach określonych ustawą, w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa.

- e. dopuszczalność przeprowadzenia przez Sąd dowodu z płyty CD

W sprawie do sygn. II SA/Kr 218/11 ze skargi na uchwałę w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Sąd uznał za dopuszczalne przeprowadzenie dowodu z dołączonej do skargi płyty CD, zawierającej udostępniony w trybie dostępu do informacji publicznej nagranie przebiegu obrad sesji.

f. dopuszczalność skargi

W uzasadnieniu wyroku do sygn. II SA/Kr 218/11 w sprawie skargi na uchwałę w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Sąd stwierdził, że każdemu ze współwłaścicieli nieruchomości, w tym każdemu ze współmałżonków w zakresie wspólności majątkowej, przysługuje odrębna legitymacja skargowa z art. 101 usg. Złożenie przez jednego ze współwłaścicieli wezwania do usunięcia naruszenia prawa nie ma wpływu na badanie dopuszczalności i terminowości skargi drugiego ze współwłaścicieli. Przesłanki odrzucenia skargi muszą wprost wynikać z obowiązujących przepisów i jakiegokolwiek domniemanie lub dokonywanie w tym zakresie wykładni rozszerzającej, jako naruszające konstytucyjne prawo do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) jest niedopuszczalne.

Rozpoznanie skargi na decyzję w sprawie scalenia wsi Lipnica Wielka

Wyrokiem z dnia 24.08.2011 r. sygn. II SA/Kr 842/09, wydanym w trybie uproszczonym, uchylono decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Nowym Sączu z dnia 21 maja 2008 r. i poprzedzającą ją decyzję Wójta Gminy Nowy Targ z dnia 14 września 2006 r. w przedmiocie zatwierdzenia projektu scalenia. W rozpoznawanej sprawie z wnioskiem o przeprowadzenie scalenia wystąpiło 535 właścicieli gruntów położonych we wsi Lipnica Wielka. Postępowanie scaleniowe wszczął w dniu 27 sierpnia 1987 r. Naczelnik Gminy Jabłonka, na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. z 1982 r. Nr 11, poz. 80). O ciężarze gatunkowym sprawy świadczy czas trwania postępowania administracyjnego, wielokrotne nowelizacje ustawy, zmiana organów prowadzących postępowania, jak i to, że w postępowaniu przed Sądem wzięło udział 2 685 stron.

W uzasadnieniu wyroku Sąd przeprowadził rozważania w zakresie dopuszczalności rozpoznania sprawy w trybie uproszczonym oraz szczegółowo wyjaśnił według jakich przepisów i który organ administracji winien prowadzić i rozstrzygnąć sprawę scalenia gruntów w sytuacji, gdy przepisy ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o scalaniu i wymianie gruntów (Dz.U.82.11.80) po dacie wszczęcia postępowania w 1987 r. były wielokrotnie nowelizowane.

W uzasadnieniu wyroku, odnosząc się do faktu, że postępowanie zostało wszczęte w 1987 r., a dopiero postanowieniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Nowym Sączu z dnia 12 czerwca 2001 r. wyznaczono Zarząd Gminy Nowy Targ jako organ prowadzący postępowanie o scalenie wsi Lipnica Wielka, Sąd wyraził pogląd, że specyfika postępowania scaleniowego powoduje, że przesłanką do wznowienia postępowania, określoną w art.145 § 1 pkt 3 k.p.a., jest nie tylko wydanie decyzji przez pracownika lub organ podlegający wyłączeniu na podstawie art. 24 k.p.a. lub 25 § 1 pkt 1 k.p.a., ale również przeprowadzenie przez tego pracownika lub organ istotnych czynności przygotowawczych, mających oczywisty wpływ na treść decyzji.

3. Wydział III

Ustawa z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska

(Dz. U. Nr 220, poz.1414)

Na tle stosowania przepisów tej ustawy, w sprawie III SA/Kr 570/11, w wyroku z dnia 17 listopada 2011 r. Sąd dokonał wykładni przesłanki ważnych powodów w rozumieniu art. 4 ust. 1 tej ustawy, których brak wyłącza dopuszczalność zmiany imienia lub nazwiska. Zdaniem WSA, spośród ważnych powodów uzasadniających żądanie zmiany nazwiska w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy, nie można wyłączyć także trwałego stanu psychicznego i subiektywnego negatywnego nastawienia do noszonego nazwiska i tego, że w zobiektywizowanych i zracjonalizowanych kryteriach oceny, powoduje ono skoncentrowanie aktywności życiowej człowieka w dążeniu do jego zmiany, której brak utrudnia spełnianie ról społecznych.

Wyrok nieprawomocny.

Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym

(Dz. U. Nr 164, poz. 1365 z późn. zm.)

W sprawie III SA/Kr 729/10 Wojewódzki Sąd Administracyjny rozważał zagadnienie czy proklamowana art. 70 ust. 5 Konstytucji RP zasada autonomii szkół wyższych, określona art. 4 ust. 1 ustawy, daje uczelni wyższej podstawę do rozszerzenia przewidzianego art. 190 ust. 1 katalogu przypadków obligatoryjnego skreślenia z listy studentów. Uwzględniając skargę, w wyroku z dnia 14 grudnia 2010 r. WSA przyjął, iż katalog ten jest zamknięty, a wyłączną przyczyną skreślenia z listy studentów z powodu niepodjęcia studiów stanowić może bezpośrednio stosowany art. 190 ust. 1 pkt 1 ustawy, przy przyjęciu za ustaloną podstawę faktyczną zamiaru niepodjęcia studiów. Stanowisko to podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r. I OSK 597/11 oddalającym skargę kasacyjną uczelni. Zmiany ustawy, wprowadzone od 1 października 2011 r. ustawą z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) nie dezaktualizują powyższego stanowiska sądów.

Ustawa z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych

(t. j. Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993 z późn. zm.)

W sprawie III SA/Kr 731/10 WSA w Krakowie zajmował się problematyką przesłanek odmowy udostępnienia ze zbiorów meldunkowych danych osobowych na tle regulacji zawartych w przepisach art. 44 h ust. 2 pkt 1 i 3 oraz art. 44 i ust. 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych. W wyroku z dnia 11 maja 2011 r. WSA w Krakowie zajął stanowisko, że przepis art. 44 i ust. 5 stanowi samodzielną podstawę decyzji odmawiającej udostępnienia danych osobowych, ale ma zastosowanie tylko wówczas, gdy mimo spełnienia przez podmiot wnioskujący o udostępnienia danych przesłanki z art. 44 h ust. 2 pkt 1 (lub pkt 3), to jest wykazania interesu prawnego (lub interesu faktycznego i zgody osoby, której dane mają być udostępnione) organ ustali, że udostępnienia danych spowodowałoby naruszenie dóbr osobistych osoby, których dane dotyczyły (w syt. pkt 1) lub innych osób (w syt. pkt. 3). Natomiast niespełnienie przez podmiot żądający udostępnienia danych przesłanek przewidzianych w art. 44 h ust. 2 pkt 1 lub pkt 3 (t. j. brak interesu prawnego, lub wykazanie interesu faktycznego przy braku zgody osoby, której dane dotyczą), stanowi samodzielną podstawę dla decyzji odmawiającej udostępnienia danych, bez potrzeby sięgania do przesłanek odmowy przewidzianych art. 44 i ust. 5.

W uzasadnieniu wyroku nie podzielił Sąd stanowiska organów administracji, że „adres jako sfera prywatności człowieka stanowi nie tylko dane osobowe, lecz jest także dobrem osobistym człowieka” i przyjął, że adres zamieszkania jako zmaterializowany stan rzeczy, stanowi element dobra osobistego jakim jest prawo do prywatności, jednakże sam w sobie nie może być dobrem osobistym, gdyż nie mieści się w sferze niematerialnej, uczuciowej, czy psychicznej człowieka, która charakteryzuje kategorie dóbr osobistych. Stanowisko to pozostaje aktualne po dniu 1 stycznia 2012 r. albowiem przewidziany przepisem art. 80 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 217, poz. 1427 z późn. zm.) termin 1 stycznia 2012 r., jako dzień wejścia w życie tej ustawy, został zmieniony – przesunięty art. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2011 r. o zmianie ustawy o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 288, poz. 1689) na dzień 1 stycznia 2013 r.

Wyrok prawomocny.

Środki unijne.

Na tle stosowania przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach wprowadzania polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 782 z późn. zm.) WSA w Krakowie w sprawie sygn. III SA/Kr 244/11 musiał rozstrzygnąć zagadnienie czy w postępowaniu, którego przedmiotem jest wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na negatywne rozstrzygnięcie o wyniku procedury odwoławczej, Sąd bada kwestię dopuszczalności skargi w ogóle, wobec podniesionego w odpowiedzi na skargę zarzutu, że sprawa nie należy do właściwości sądów administracyjnych. Postępowaniu sądownoadministracyjnemu nie jest bowiem znana instytucja podobna do przewidzianej art. 222 kpc odmowy odrzucenia pozwu. W myśl art. 222 kpc sąd oddalając zarzuty, których uwzględnienie uzasadniałoby odrzucenie pozwu wydaje oddzielne i zaskarżalne (art. 394 § 1 pkt 1 kpc) postanowienie.

W sprawie poza sporem było, że agencja, która zorganizowała konkurs na przyznanie wsparcia finansowego i doradczego ze środków unijnych sama była beneficjentem konkursu, w następstwie którego otrzymała środki unijne na rzecz tzw. beneficjentów pomocy. W odpowiedzi na skargę agencja wnosila o jej odrzucenie, podnosząc, że w tej sytuacji, w świetle przyjętych regulaminów, a także – jej zdaniem – ustawy, sposób rozdziału środków, a w szczególności negatywne rozstrzygnięcia odmawiające zakwalifikowania wniosku do wsparcia finansowego, nie podlegają kontroli sądownoadministracyjnej. Z tych względów skarżącego nie pouczone nawet o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia skargi.

W postanowieniu z dnia 16 czerwca 2011 r. Sąd, przywracając skarżącemu termin do wniesienia skargi, jako kwestię wstępną potraktował rozstrzygnięcie zarzutu, jakoby sprawa, w której wniesiono skargę nie należała do właściwości sądu administracyjnego. Sąd stwierdził, że agencja jest Beneficjentem w rozumieniu ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach polityki rozwoju, nie ma jednak przymiotu beneficjenta pomocy w rozumieniu przepisu § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego z 6 maja 2008 r. w sprawie udzielania pomocy publicznej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, a więc podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, który otrzymał pomoc publiczną, i który zamyka łańcuch podmiotów uczestniczących w procedurze udzielania tej pomocy. Sprawa zatem należy do właściwości sądu administracyjnego. W postępowaniu zaś o przywrócenie terminu do wniesienia skargi w sprawie, w której strona przeciwna podniosła zarzut,

że skarga winna być odrzucona z powodu niewłaściwości sądu administracyjnego, sąd zobligowany jest do rozpatrzenia tego zarzutu, jako kwestii wstępnej dla wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi. Zażalenie na postanowienie przywracające termin oddalił Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 27 września 2011 r. (II GZ 436/11).

W sprawie sygn. akt III SA/Kr 190/11, prawomocnym wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie oddalił skargę na pozostawienie protestu od negatywnej ponownej oceny projektu bez rozpoznania. Sąd ustalił, że ponowna negatywna ocena dokonana została po uwzględnieniu przez WSA w Krakowie (wyrokiem z dnia 12 maja 2010 r. sygn. I SA/Kr 264/10) skargi na wcześniejsze negatywne rozstrzygnięcie. Sąd stwierdził, że w ramach Konkursu objętego Regulaminem, ponowna ocena projektu na danym etapie oceny i w odniesieniu do danego kryterium, dokonana zarówno w następstwie uwzględnienia protestu jako złożonego środka odwoławczego, jak i w następstwie stwierdzenia przez wojewódzki sąd administracyjny, że ocena pierwsza dokonana została w sposób naruszający prawo, nie podlegają już kontroli w ramach środków odwoławczych przewidzianych przez system realizacji programu. Środek odwoławczy wniesiony od ponownej oceny projektu dokonanej na danym etapie oceny jako nieprzewidziany systemem winien być pozostawiony bez rozpatrzenia, o czym wnioskodawca winien być poinformowany z tym tylko zastrzeżeniem, że skoro takie rozstrzygnięcie ma także charakter negatywnej ze względów formalnych oceny projektu, to wnioskodawca winien być zarazem pouczone o dopuszczalności, terminie, sposobie i warunkach wniesienia skargi na ten akt do wojewódzkiego sądu administracyjnego. W świetle bowiem przepisów art. 30b ust. 4 i 30c ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach polityki rozwoju, każdy negatywny i ostateczny (po wyczerpaniu dostępnych środków) wynik procedury odwoławczej przewidzianej w systemie realizacji programu operacyjnego, podlega w tym zakresie kontroli wojewódzkiego sądu administracyjnego w drodze skargi wnoszonej na warunkach określonych przez ustawę. W rozpatrywanej sprawie stronie wnioskującej o dofinansowanie nie przysługiwał już ponowny środek odwoławczy w postaci protestu złożony na rozstrzygnięcie o ponownej negatywnej ocenie projektu i odrzuceniu wniosku, ale przysługiwała na to rozstrzygnięcie skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

W sprawie III SA/Kr 956/11 przedmiotem skargi było rozstrzygnięcie w przedmiocie ponownej negatywnej oceny projektu. Wykładni wymagał przepis art. 30e ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, zgodnie z którym „w zakresie nieuregulowanym w ustawie do postępowania przed sądami administracyjnymi stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi określone dla aktów lub czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 z wyłączeniem art. 52-55, art. 61 § 3-6, art. 115-122, 146, 150 i 152 tej ustawy.”

Sąd ustalił, że strona skarżąca, otrzymując rozstrzygnięcie o ponownej negatywnej ocenie projektu i odrzuceniu wniosku, nie została pouczone o dopuszczalności, terminie, sposobie i warunkach wniesienia do wojewódzkiego sądu administracyjnego skargi na ten akt, a skargę taką wniosła z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 30c ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju.

Sąd stanął na stanowisku, że w takim wypadku uchybienie terminu do wniesienia skargi wynikające z błędnego pouczenia może podlegać konwalidacji przy odpowiednim zastosowaniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Skoro wniosek o przywrócenie terminu na podstawie art. 87 ppsa nie został złożony, Sąd pozostawił skargę bez rozpatrzenia jako wniesioną po terminie, o którym mowa w art. 30c ust. 2 ustawy.

Ewidencja gruntów

W sprawie o sygn. III SA/Kr 504/09 zaskarżono decyzję o odmowie ujawnienia w operacie ewidencji gruntów i budynków wpisu obciążenia nieruchomości stanowiącej własność Gminy, służebnością drogi koniecznej.

Zdaniem Sądu prawidłowe odczytanie treści przepisu art. 20 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne prowadzi do wniosku, że w odniesieniu do gruntów państwowych i samorządowych w ewidencji gruntów, oprócz informacji dotyczących oznaczenia podmiotu, któremu przysługuje własność działki, zawsze wprowadza się informację oznaczającą podmioty, które tą działką władają. W odniesieniu natomiast do gruntów niepaństwowych i niesamorządowych w ewidencji wykazuje się właściciela, a władającego tylko wówczas, gdy brak danych o właścicielu. Gdy właściciel takich gruntów jest znany, danych o ich posiadaczu

innym niż właściciel do ewidencji nie wprowadza się. Odwołując się do art. 20 ust. 2 pkt 1 ustawy, a także do § 10 i 11 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001r. Sąd stwierdził, że zakres objętych ewidencją informacji nie obejmuje danych o ograniczonych prawach rzeczowych – służebnościach gruntowych (art.285 i nast. K.C.) obciążających nieruchomości. Nieobjęcie zakresem danych ewidencyjnych informacji dotyczących ograniczonych praw rzeczowych, w tym służebności gruntowych ma charakter generalny, niezależny od osoby właściciela nieruchomości obciążonej i osoby właściciela nieruchomości władnącej. Wpisy uprawnień i obciążeń z tytułu służebności stanowią materię właściwą treści ksiąg wieczystych, regulowaną ustawą z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece.

Sąd stwierdził także, że posiadacz służebności gruntowej nie jest posiadaczem nieruchomości obciążonej, a tym samym nie jest uprawniony do władania nieruchomością.

Wyrok nieprawomocny.

Transport drogowy – czas pracy kierowców

W sprawie III SA/Kr 1206/10 Sąd zajmował się interpretacją art. 6 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98 jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U.UE.L.06.102.1), który stanowi, że łączny czas prowadzenia pojazdu w ciągu dwóch kolejnych tygodni nie może przekroczyć 90 godzin.

Strona skarżąca kwestionowała decyzję nakładającą na nią jako pracodawcę karę pieniężną za przekroczenia czasu pracy kierowców i skrócenie czasu odpoczynku przy wykonywaniu przewozu drogowego twierdząc, że okresy kontrolowane zostały policzone podwójnie i za ten sam tydzień naliczona została podwójnie kara pieniężna.

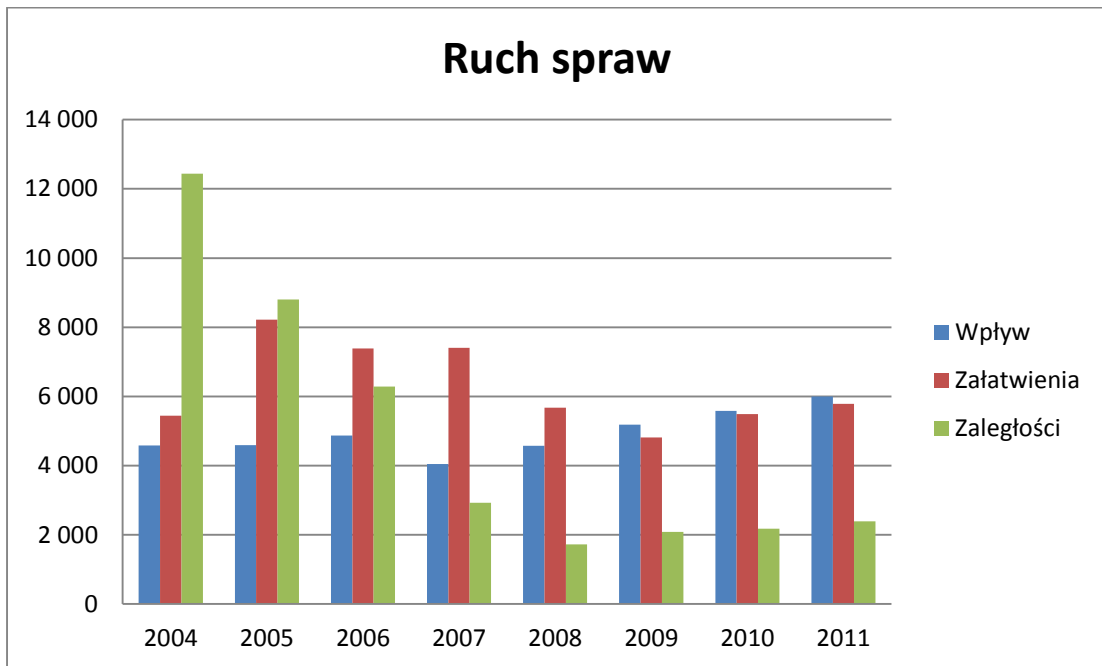
Sąd oddalił skargę stwierdzając, że celem w/w regulacji jest „poprawa warunków socjalnych pracowników, a także ogólna poprawa bezpieczeństwa drogowego”. Ograniczenie tygodniowego czasu jazdy do 56 godzin nie gwarantuje, że kierowca będzie wypoczęty. Zbyt częste wykorzystywanie maksymalnych

tygodniowych norm prowadzenia pojazdu lub nagminne wykorzystywanie minimalnych norm wypoczynku, może w stosunkowo krótkim czasie doprowadzić do wyczerpania fizycznego kierowcy i obniżenia jego zdolności do bezpiecznej jazdy. To właśnie uzasadnia wprowadzenie ograniczenia dwutygodniowego czasu jazdy do 90 godzin. Oznacza to, że jeśli w pierwszym tygodniu kierowca wykorzysta maksymalną dozwoloną ilość czasu prowadzenia pojazdu (56 godzin), to w kolejnym tygodniu okres ten powinien zostać ograniczony wyłącznie do maksymalnie 34 godzin ($90 - 56 = 34$). Przy przekroczeniu zaś przez kierowcę czasu jazdy w kolejnych dwóch tygodniach, w każdym kolejnym tygodniu czas jazdy powinien zostać ograniczony do takiego minimum, które przy zsumowaniu czasu jazdy z poprzedniego tygodnia z tygodniem następnym nie doprowadzi do kolejnego przekroczenia czasu jazdy.

Rozliczeniu w zakresie czasu jazdy podlega każdy kolejny okres dwutygodniowy w ten sposób, że sumowaniu podlega pierwszy tydzień z drugim, drugi z trzecim, trzeci z czwartym itd. Jako naruszenie dwutygodniowego czasu jazdy organ ujawnił okresy dwutygodniowe, w ocenie Sądu prawidłowo rozliczone wg. wskazanej metody. przekroczeniu przez kierowcę czasu jazdy w kolejnych dwóch tygodniach, w każdym kolejnym tygodniu czas jazdy powinien zostać ograniczony do takiego minimum, które przy zsumowaniu czasu jazdy z poprzedniego tygodnia z tygodniem następnym nie doprowadzi do kolejnego przekroczenia czasu jazdy.

Wyrok nieprawomocny.

C. Wykres

Rok	Wpływ	Załatwienia	Zaległości
2004	4 586	5 445	12 435
2005	4 591	8 222	8 804
2006	4 872	7 389	6 287
2007	4 046	7 404	2 929
2008	4 574	5 680	1 723
2009	5 182	4 817	2 088
2010	5 585	5 491	2 182
2011	5 998	5 788	2 392